7. Årg. APRIL 1902. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Några af svenska missionens i Kina infödde medhjälpare.

Innehåll:

Till ett vittnesbörd. — En proklamation af Shansis guvernör. — På väg till Kina. — Bref-afdelningen. — Meddelanden från redaktionen. — Redovisning.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Till ett vittnesbörd*.

Af dr *J. A. Gordon.*

Vårt arbete att predika evangelium för hedningarne omtalas i första hand som ett vittnande. Herren säger: »Och detta evangelium om riket skall varda predikadt i hela världen *till ett vittnesbörd för alla folk,* och då skall änden komma.» (Matt. 24: 14). Härmed öfverensstämmer Herrens ord i pingstlöftet: »I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer öfver eder, och *I skolen vara mina vittnen* både i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och intill jordens ände.» Apg. 1: 8.

Men att vittna för världen och att vinna världen innebär icke nödvändigt detsamma. När församlingen burit vittnesbördet om Guds nåds evangelium till alla folk, skola kanske ännu stora folkmassor förblifva det himmelska budskapet ohörsamma. Jag vågar därför påstå, att församlingen ingenstädes fått sig anvisad värfvet att omvända världen under den närvarande nådehushållningen. Må ingen häraf taga anstöt, då jag på det eftertryckligaste betonar, att, fastän vår uppgift icke är att föra hela världen till Kristus, den utom all fråga är att föra Kristus till hela världen. Missionsarbetet, grundadt på återlösningen, har Kristus till sin medelpunkt; d. v. s. vi taga vår utgångspunkt vid korset och röra oss därifrån utåt till jordens yttersta gränser i stället för att söka gripa jordens yttersta ändar och förmå dem att komma till Kristus. Är icke skillnaden mellan dessa båda uppfattningar mycket tydlig? Världens begär gå icke i riktning mot Kristus, men Kristi åstundan är riktad mot världen, såsom det är skrifvet: Han »vill, att alla människor skola blifva frälsta.» Skola vi icke komma hastigare framåt genom att följa strömmen än genom att gå emot densamma. Det är anmärkningsvärdt, att alla utsagor och bud, som röra missionen, framställa denna ordning med Kristus som medelpunkten. Sålunda säger skriften: »bättring och syndernas förlåtelse» skola »predikas i hans namn bland alla folk *och först i Jerusalem»;* detta Jerusalem, där Kristus blef korsfäst och uppstod ifrån de döda, och vidare: »Men I, blifven kvar *i staden Jerusalem,* till dess I varden beklädda med kraft af höjden» (Lukas 24: 47, 49); i denna stad, där Anden vardt utgjuten, och där Kristus genom den Helige Andes inträdande och inneboende i församlingen, hans kropp, för andra gången och på ett nytt sätt blef människa.

Här är vår utgångspunkt. Om vi uppställa för oss den uppgiften att föra världen till Kristus, hafva vi emot oss världens hela otro och likgiltighet och fientlighet. Om vi handla efter den gifna befallningen och föra Kristus till hela världen, skall den mäktiga drifkraften af hans eget inneboende lif och af hans kärlek, bära oss framåt i vårt arbete. Här är den grundsatsen sann: »*Bär, och du skall blifva buren.*» Bär Kristus till hedningarne, och du skall blifva buren af Kristus, upplyft, styrkt och drifven af gudomlig kraft i ditt arbete. Därför, låtom oss iakttaga den gudomliga ordningen: icke »I skolen vara *vittnen för mig*», utan »I skolen vara *mina vittnen.*» Vi skola icke stå i världen och vittna för Kristus utan *stå i Kristus* och vittna för världen. »Gud är mitt vittne», skrifver den af nitälskan brinnande hednaaposteln, »huru jag längtar efter eder alla med Jesu Kristi kärlek» (egentligen i *Jesu Kristi hjärta)* (Fil. 1: 8). Icke filantropi, kärleken till människan, utan kärleken till Kristus, utgör missionens stora motiv. Den närmaste vägen till den sörjande mänsklighetens hjärta går genom hans hjärta, som kallas smärtornas man. Därför föredraga vi »Kristus för världen», såsom det sanna evangeliska lösensordet, framför det ofta upprepade »världen för Kristus».

Detta betyder icke, att vi ej tro på världens omvändelse. Vi bekräfta uttryckligen, att vi hysa detta hopp. Kristus kan icke se sin själs arbete och mättas, och Skriften, som ej kan varda om intet, skall icke uppfyllas, förrän Immanuel blir erkänd och tillbedd »från haf till haf och ifrån älfven intill jordens ändar» (Ps. 72: 8). Ordningen och sättet att ernå detta gudomliga slutmål utgöra den enda frågan. Det gifves något som vi kunna kalla profetiskt eller snarare historiskt perspektiv (framtidsutsikt), ty profetian är endast förutsagd historia och historien endast uppfylld profetia. Det är uraktlåtenheten att taga hänsyn till detta perspektiv, som framkallat allt missförstånd i frågan. Genom profetians framtidsvyer kunna vi skönja de ljufliga bergen af en allmän rättfärdighet och frid. Men där ligger mellan oss och dem en ofta icke erkänd dal, och till dess att insamlingens tid*, som bildar denna dal, blifvit genomfaren, kunna vi icke komma till det ljufliga landet och fröjdas i uppfyllelsen af det gamla löftet: »Och det skall ske i dagar, som komma, att det berget, där Herrens hus är, skall varda ställdt uppöfver andra berg och upphöjdt öfver andra höjder, och *alla hednafolk skola strömma dit*» (Es. 2: 2).

»Stig upp på ett högt berg, du Sions glädjebud»! Må den trötte missionären morgon efter morgon åtlyda denna kallelse och vederkvicka sin sin själ med framåtskådandet till den tid, om hvilken det är skrifvet: »de skola icke lära hvarandra och säga den ene till den andre: Kännen Herren; ty de skola alla känna mig, både små och stora». Men under det vi så skåda framåt, låtom oss icke förbise vittnandets och pröfningarnes dal. Frestaren tog Jesus med sig »upp på ett ganska högt berg» och erbjöd honom alla riken i världen, om han ville tillbedja honom. Dessa riken tillhörde Jesus, enligt Faderns löfte (Ps. 2: 8). Men hans förnedrings dal med korset och blodsvetten låg emellan honom och

* Ur boken Den Helige Ande i missionsarbetet.

* Den tid, hvarunder Gud uttager ett folk åt sig (Apg. 15: 14) utur alla stammar och tungomål och folk och folkslag (Apg. 5: 10).

uppfyllelsen af detta löfte. Kristus lät icke förleda sig till att förbise denna dal och mottaga världsherradömets krona, förrän han först hade burit törnekronan. Församlingen har gång på gång felat där, hvarest Mästaren stod fast, försökande att bemäktiga sig riket under sin förnedrings tid. Bruden är icke för mer än brudgummen; såsom han hade sitt förelagda lidande, från hvilket han ej ville afstå, innan han kunde ernå sin krona, så har hans brud blifvit bestämd »att uppfylla, hvad som fattas i Kristi lidanden för hans kropp, som är församlingen»; innan hon kan få sitta med honom på hans tron. Vittnandets tid måste fullbordas, innan regerandets tid kan inbryta. Och vi påstå, att missionären skall blifva starkare och frimodigare genom att arbeta efter Guds program, genom att bygga med ständig och tålig hänsyn till den tidsåldrarnas byggnadsplan, hvilken är så klart framställd i Skriften. En tidsålder nådde sitt slut vid Kristi första ankomst; en annan går till ända vid hans andra tillkommelse och hans besittningstagande af riket; en tredje slutar vid utgången af de tusen åren, då Kristus öfverlämnar sitt rike åt Fadern. Dessa tidsåldrar har skalden liknat vid »de stora altar-trappsteg, som genom världens dunkel leda uppåt till Gud». Genom hvarje sådant trappsteg föres återlösningen uppåt till en högre ståndpunkt af välsignelse och utåt till en alltmer omfattande räckvidd af nåd, till dess allting har blifvit nytt och återställdt till paradisisk härlighet. — Sålunda går Gud långsamt framåt. Århundraden ligga emellan dessa på hvarandra följande trappsteg, och det tillkommer hans tjänare att följa honom »i riket och tålamodet i Jesus Kristus.»

Ehuru det är Kristus och icke en människa, som säger: Prediken evangelium till ett vittnesbörd, tala dock många ringaktande därom, betraktande en sådan uppfattning af missionärens arbete såsom ytlig och hindrande för en verkligen kraftig evangelisering af hednafolken.

Om ett sådant vittnande innefattade hela missionsarbetet, skulle anklagelsen hafva skäl för sig. Men vi betrakta det tvärtom endast såsom ett förberedande och inledande. Det tros af många tänkande forskare i Skriften, att det vid slutet af den närvarande tidsåldern i bokstaflig mening skall blifva en utgjutelse af Anden »öfver allt kött», såsom det förebildande skedde vid begynnelsen af densamma. Ty Skriften försäkrar med bestämdhet, att det var »Andens förstling», som gafs på pingstdagen. Då utgöts den Helige Ande öfver representanter för »allehanda folk, som äro under himmelen». Men efter förstlingsfrukterna kommer skörden, då det skall blifva en allmän utgjutelse af Anden. Gud sänder dock icke sin Ande direkt öfver den otrogna världen. Om den utlofvade Hugsvalaren säger Jesus: »hvilken världen icke kan undfå, emedan hon icke ser honom, icke heller hänner honom.» Såsom vid det första gifvandet af Anden en utvald och med blodet beständt församling hade beredts för att göra honom känd, så skall det ock vara vid den slutliga stora pingsten. Vittnesbärande församlingar måste hafva grundats bland alla folk för att utgöra kärl och förvaringsrum för Anden — fördelande centralpunkter, om vi så få kalla dem, för den Helige Andes utflöde till de ännu ofrälsta millionerna. Med andra ord, evangelium måste finnas i hela världen och bland alla folk, innan skedet för hela världens omvändelse kan uppnås och alla folk föras in.

Proklamation,

utfärdad af Ts'en, Shansis guvernör, den 11 okt. 1901.

Genom denna proklamation låter guvernören offentliggöra den andra paragrafen af öfverenskommelsen mellan Mr Hoste och utrikesdepartementet i T'ai-yüan-Fu, i hvilken det är stadgadt, att Kina Inland missionen ej önskar någon skadeersättning för de kapell och boningshus, som uppförts eller köpts i följande femton städer, nämligen uti P'ing-yao, Kie-hiu, Hiao-i, Si-chau, Ta-ning, Ki-chau, Hotsin, K'ü-wü, Lin-fen (Ping-yang Fu), Hung-tung, Yo-yang, Ch'ang-chï (Lu-an Fu), T'un-liu (Yü-wü), Lu-ch'eng och i Ta-t'ung, alla i Shansi, och hvilka stationer blifvit antingen nedbrända, till grunden förstörda eller endast delvis förstörda. Samma stadgande gäller för lösegendom, böcker etc., ty nämnda mission har beslutat att själf verkställa alla reparationer och ersätta förlorad egendom.

I 6:te paragrafen omnämnes missionens begäran till guvernören, att denne ville utfärda en proklamation, som skulle uppsättas i alla de kyrkobyggnader, för hvilkas uppförande ingen godtgörelse har begärts, och att det genom denna proklamation skulle göras allmänt bekant, att missionen, då den nu på egen bekostnad återuppbygger dessa lokaler, gör detta i syfte att fullfölja det bud, som gafs af världens Frälsare, att alla människor skola älska sin nästa såsom sig själfva, och att den ej vill lägga någon tung penningbörda hvarken på köpmännen eller på den fattigare klassen. Missionen har ej den ringaste afsikt att genom detta handlingssätt söka vinna människors pris. Missionen uttrycker också sin önskan, att proklamationer måtte uppsättas på trätaflor, fernissas och upphängas i hvarje gudstjänstlokal, så att det hädanefter må råda fullkomlig fred i deras grannskap. Dessa uppgifter bekräftas af utrikesdepartementets skrifvelse och den därtill bifogade öfverenskommelsen.

Såsom varande guvernör har jag gjort mig noga underrättad om verkliga förhållandet och kommit till den slutsatsen, att den kristna religionens arbete öfverallt går ut på att uppmana människor till ett rättfärdigt lefverne. Från den stund kristna missionärer kommo till Kina, hafva de för intet gifvit medicin åt sjuka och utdelat penningar i tider af hungersnöd. De använda stora summor till kärleksverk och öfvervaka noga desammas utdelning. De akta andra människor såsom sig själfva och göra ingen skillnad mellan olika nationer. Och dock se vi kineser, antingen vi äro bildade eller ej, snedt på dem, såsom om de endast *bekände* en utländsk religion, och vi hafva hvarken behandlat dem ädelt eller välvilligt, utan orättvist och föraktfullt, och härför borde vi blygas.

Förra året uppträdde boxarröfvarna med list och bedrägeri och störde det allmänna lugnet. Okunniga människor slöto sig till dem, öfverallt ställande till upplopp och uppror. De gjorde ingen skillnad mellan olika länder, nationer eller missioner, och på boxarnas vink antingen brände de utländingarna eller dödade dem med svärd eller spjut på det omänskligaste och grymmaste sätt, ja, alldeles som vore vårt folk vilda barbarer. Om vi jämföra det sätt, hvarpå vi behandlat missionärerna, och det sätt, hvarpå de behandlat oss, måste ej då hvar och en, som har den ringaste aktning för rätt och rättvisa, blygas öfver vårt uppförande.

Mr Hoste* har nu kommit till Shansi i och för missionens angelägenheter. Han har ej kommit i ett misstroget och misstänksamt sinne, full af hat och hämndkänsla, ej heller önskar han använda maktspråk för att erhålla något af oss. Han begär ej någon skadeersättning för de gudstjänstlokaler, som förstörts uti femton distrikt. I sin lära framhåller Jesus vikten af långmodighet och försonlighet och förbjuder all hämndkänsla. Mr Hoste är i stånd att i allt fullfölja dessa grundsatser, och detta hans handlingssätt förtjänar vårt fulla och odelade bifall. Hur sällsamt det är, att vi kineser, Confucius' efterföljare, ej skulle förstå att sätta värde på goda handlingar, hvilka återkalla i minnet Confucius' ord och samtal, däri han säger, »att människor borde med vänlighet löna en annans vänliga handlingar». Genom vårt handlingssätt gifva vi dem, som följa den kristna läran, tillfälle att ensamma visa, hvad sann godhet är i vår tid. Länder ej detta oss till stor vanheder?

På det hela taget visar det sig, att fast den kinesiska och den utländska religionen hafva olika namn, så äro de dock enstämmiga uti att uppmana människor till att föra ett rättfärdigt lif. Kinesen och utländingen äro af olika raser, men i fråga om moraliska syften och grundsatser äro de dock såsom ett.

Så uppfordrar jag nu eder alla, till hvad samhällsklass I än mån höra, dem af eder, som äro fäder, att förmana edra söner, och dem af eder, som äro äldre bröder, att förmana edra yngre bröder att alltid minnas det exempel, pastor Hoste gifvit oss, han, som är i stånd att skona och förlåta, såsom Jesus lärt honom göra. Fullföljen äfven Confucius' ord att med vänlighet löna en annans vänliga handlingar. Och låtom oss aldrig mera få genomlefva förra årets fasansfulla tilldragelser. Och då skall vårt land ej endast få åtnjuta lugn och lycka, utan kines och utländing skola komma i fullt samförstånd med hvarandra och tillsammans få skörda vinsten af den blomstringstid, som då skall uppstå.

Denna proklamations särskilda syfte är att inskärpa detta hos alla, hos soldater så väl som hos det öfriga folket. Må hvar och en därför taga kännedom om hennes innehåll och åtlyda detsamma.

Detta skall upphängas i gudstjänstlokalerna på ofvannämnda platser.

* Kina Inlands missionens direktor.

På väg till Kina.

Ombord å färjan Malmö—Köpenhamn

Långfredagen.

Älskade missionsvänner!

Herren är vår styrkhet.

Vårt fosterlands kuster ha nyss försvunnit i dimman och dunklet. Vi sända eder vår varma hälsning. Viftningarna från de kära vännerna vid hamnen ha varit oss en ny påminnelse om att vi icke gå ensamma i striden. Vi känna, att Herren är med oss, och att han skall välsigna oss, där han låter oss stanna. »Han gjorde öknen till en vattenrik sjö och torrt land till vattenkällor.»

Han gifve eder nåd att hålla ut tillsammans med oss i striden!

Edra medarbetare:

Ebba Burén. *Anna Janzon.*
Mina Stålhammar. *Agnes Forssberg.*
Dagny och Robert Bergling.
Hugo Linder.

Hai-chou den 16 jan. 1902.

Käre broder!

Nåd och frid i öfverflödande mått!

Vi ankommo hit på själfva julaftonen från södra Honan öfver Long-chü-tsai och Tong-kuan.

Vägen är bergig och har dåliga härbergen, men vi inbesparade både tid och penningar mot om vi skulle ha rest öfver Hsian (hufvudstaden i Shensi). Jag eskorterade systrarna upp. Fr. Hallin och Johanna Hundere äro nu i Tong-chou och förestå flickskolan därstädes, så vi behöfva nu skolmedel hemifrån. Kristine Angvik och Thora Hattrem äro i Üin-ch'eng. Vi vänta nu dagligen Hahnes, Bloms och Stålhammars ankomst. Ännu ha de ej hörts af, och vi undra hvarför. I morgon reser jag åter ut på missionsresa, denna gång till P'u-chou.

Vi ha nu fått vårt lilla hem nästan i ordning. Min kära Hilma har gjort det så trefligt. Kapellet är fullt af uppmärksamma åhörare hvarje Herrens dag. Eftersom vi ännu ej lyckats få något hus här för ändamålet, veta vi ej, om Herren menar, att min hustru skall förestå flickskolan i Shansi under detta år. Vi skola rådgöra, då syskonen komma upp, och bedja om Guds ledning. — Vår lille Karl ($3^1/_2$ år) är själfva bilden af hälsa och fägring — Gud ske pris! Min kära Hilma hälsar kommittén och vännerna så mycket liksom äfven jag.

Din tillgifne vän
C. Henrik Tjäder.

* * *

Üin-ch'eng den 31 jan. 1902.

Käre bröder!

Herrens frid!

»De skola lefva i ro, och ingen skall störa dem.» Zef. 3: 13. Så löd bibelordet i lösensboken den 24, då vi gjorde vårt inträde härstädes. Det var dyrbart att få detta löfte från Gud vid återkomsten efter att för så kort tid sedan hafva nödgats fly för sitt lif. Han skall också hålla sitt löfte.

Allt sedan vi i Fan-ch'eng anträdde landresan, hade vi både militär och civil eskort samt blefvo i nästan alla städer, vi passerade, liksom äfven i en del köpingar, emottagna och trakterade med mat och dryck af mandarinerna. Det var ju mer eller mindre ståt allt efter vederbörandes uppfattning af tillfällets innebörd, men i alla händelser lämnade det hos folket det intrycket, att vi åter hade laglig rätt att resa och vistas här, hvilket vi ju voro belåtna med. För vår egen del hade det nog varit bekvämare och billigare att slippa alltsammans, men för sakens skull fördrogo vi gärna besväret. Eskorten var nog också af behofvet påkallad, ty, utom att befolkningen på några platser, däribland Honan-fu, syntes framhärda i förra årets sinnelag, genomforo vi äfven röfvaretrakter, där befolkningen stundom levererar formliga bataljer med soldaterna, som eskortera kronans fraktforor. Vi hade en tid ända till 25 man att beskydda oss, och alla dessa skulle ha drickspengar, men det var ju bättre än att få sakerna röfvade eller nödgas betala tull till banditbyarne. Här i Üin-ch'eng fingo vi ganska fint mottagande, fastän vi genom missöden på vägen blifvit fördröjda, så att mandarinerna ej kunde invänta oss utanför staden, utan kvarlämnade en deputation där och själfva gingo till missionsstationen, där de mottogo oss stående på trappan. Det gjorde ett blandadt intryck på mig, som kom ihåg, under hvilka förhållanden affärden skedde, men man får ju vara tacksam för de tillfällen att förkunna evangelium och tjäna de troende, som beredas oss genom den framtvingade fördragsamheten. Att hedersbetygelserna ej i allmänhet taget äro så uppriktigt menade eller gärna gifna, bör man ju ej förvåna sig öfver. Våra värsta motståndare äro vanligen att finna just bland dem, som å regeringens vägnar hedra oss. Så t. ex. kallades jag ju »stor man», d. v. s. excellens, vid mottagandet utanför staden här, men då någon, innan vi kommit, frågade en af deputationen, hvad de väntade på, svarade han i vår evangelists närvaro, att de skulle taga emot utländska djäflar.

Folket är lugnt och synes ej vidare bry sig om, hvad vi ha för oss. Här är alltjämt dyr tid; brödpriset 3 eller 4 gånger det vanliga. I går och i dag har det snöat något litet, och jag hoppas, det blir ordentlig nederbörd, innan det slutar, ty hvarken snö eller regn har fallit sedan i oktober. Här är ändå bättre än längre norrut, där de ej ens kunde så sitt hvete i höstas af brist på regn. Sedan vi kommo fram, ha vi haft många besök af kristna från trakten häromkring och hört deras berättelser om nöd och lidande under den gångna tiden. Måtte Herren nu förbarma sig samt gifva regn och fruktsam tid från himmelen, så att folket får se, att det ej är vi, som förhålla dem nederbörden.

Vi ha ju haft ganska mycket att göra med att plocka i ordning möbler och saker omkring oss, ty allt, som kunde flyttas, hade sammanförts i ett par rum för att lättare kunna öfvervakas. Ännu veta vi förstås ej, huru mycket som stulits, men här på platsen synes Folke hafva förlorat mest. En del af det, som togs från fröken Fogelklou och från mig, har återfåtts, men det är omöjligt att få någon klarhet i oredan, ty så många äro inblandade. Ishi- och Sinngan- stationerna blefvo i det närmaste fullständigt tömda, emedan mandarinerna ingenting gjorde för att lägga band på folket. — Förhållandena bland de kristna är det ännu för tidigt att yttra sig om. Det är nog flera, som felat i ena eller andra afseendet, men vid bedömandet af deras handlingssätt måste man taga de säregna förhållandena och frestelserna i beräkning.

Nu är kinesiska nyåret för handen, så att alla människor ha mycket brådt, hvarför vi få god tid att ordna inomhus, innan strömmen af besökande börjar. Antagligen komma nu mandarinerna att vilja uppehålla bekantskapen medelst nyårspresenter och visiter, i hvilket fall vi ju ej kunna slippa undan att ge lika för lika, fastän det är dyrt och tidsödande. Man får ju tillfälle att vittna om Herren inför dem, och ordet skall väl bära någon frukt.

Tills vidare sända vi vår post med kejserlig kurir till T'ai-yüen-fu, där ett postkontor öppnats, men ankommande bref få vi öfver Hankow genom Kina Inland missionen såsom förut. Vi hoppas åtminstone att få, hvad det lider, men, innan förhållandena hunnit stadga sig, är allt så ovisst, och hittills ha vi hvarken fått bref eller tidningar, sedan vi lämnade Fan-ch'eng.

Alla vänner och medarbetare hälsas hjärtligt! Hållen ut i förbönen och arbetet! Morgonstjärnan har gått upp öfver Sinims land, och vi måste väcka dess folk att hälsa dagens ljus.

Eder medtjänare
Carl Blom.

* * *

Yangchau den 3 februari 1902.

Älskade missionsvänner!

Frid i Jesus!

Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet. Ebr. 13: 8.

Det är i sanning dyrbart under växlingarna på jorden att påminnas om huru Jesus Kristus, vår dyrbare Frälsare, alltid förblifver densamme — ja, densamme till *eviga* tider — prisadt vare *hans* namn!

Det gamla året ligger nu bakom oss och en hel månad af detta nya har redan passerat. Det är förunderligt, huru fort tiden ilar. Då jag nu för första gången på detta år, sänder de kära missionsvännerna i hemlandet en hälsning, så kom just ofvanstående ord så ljufligt för mitt sinne. Huru dyrbart, att Jesus är densamme under alla tider och förhållanden och äfven på *alla platser*. Jag har äfven härute i Kina under de månader, som flytt, fått erfara *hans närvaro* och *välsignelse* dag efter dag.

Efter att hafva stannat i Shanghai ungefär en vecka, fortsatte jag i sällskap med miss Maters från Amerika, som kom ut på samma gång som jag, resan hit till

Yangchau. Vi hafva varit ganska många tillsammans här för att studera kinesiska språket. Före jul voro här samlade representanter från 9 olika land. Några af dessa hafva redan lemnat oss för att resa till de platser, som Herren anvisat dem, och inom en kort tid skola vi nog alla vara skingrade för att begifva oss dit, han vill leda hvar och en af oss. Vi bedja mycket till vår himmelske Fader, att *hans* vilja måtte ske, och att han själf måtte utvälja de platser, på hvilka han kan använda oss till sitt eget namns ära och förhärligande. Det är i sanning dyrbart att genom Guds stora nåd få gå åstad i hans kraft för att fylla någon af de många tomma platserna inom detta land.

Det var med stor glädje, vi under förliden vecka emottogo den nya bönelistan med förteckning på alla Kina Inland missionens och med den associerade missionärer. Herren har i sanning gjort stora ting under den sist förflutna tiden, då arbetet redan på så många stationer är återupptaget. För ett år sedan vid denna tid såg det i sanning mörkt ut, och många trodde, att det skulle komma att dröja flera år, innan arbetet härute åter kunde upptagas. Vi se dock sanningen af Jer. 32: 17, 29, att för Herren *ingenting* är *omöjligt*. »*Hans högra hand kan allt förvandla*, och vill han göra något — ho kan hindra det»? Hvilken outsägligt stor nåd är det icke, att redan från tidigaste barndomen hafva fått höra om och lära känna den *ende sanne Guden* och den, »han har sändt, *Jesus Kristus*.» Vi kunna aldrig till fyllest sätta oss in i dessa stora förmåner att vara födda och uppfostrade i ett kristligt land.

Visserligen hafva vi stora orsaker att prisa Herren för denna nåd, som har blifvit oss vederfaren, men låtom oss på samma gång innerligt bedja för dessa arma, som ännu äro försänkta i hedendomens djupa mörker. Man kan verkligen känna ondskans andemakter omkring sig härute, och det är med varmt deltagande och djup rörelse, som man ser dessa medmänniskor tillbedja sina stumma gudar, som äro gjorda af människohänder. Nu i dessa dagar göras stora förberedelser till kinesernas nyår, som i allmänhet är en pröfvotid för de infödda kristna och särskildt för dem, hvilka börjat söka sanningen. Dock, huru dyrbart är det icke att få se och erfara, huru Herrens kraft både att frälsa och bevara är uppenbarad på samma sätt här som i våra kristna länder. Han förmår att genom sin Ande nedbryta alla dessa hårda förskansningar samt genomtränga mörkret och låta ljus stråla i förmörkade hjärtan och hem härute. Endast i denna stad finnas omkring 400,000 invånare och för denna skara endast några få arbetare. Och hvilka distrikt finnas icke ännu i detta land, där ingen mission bedrifves! På samma gång vi af hela vårt hjärta böra förenas att prisa Herren för hvad han redan uträttat i detta land, så låtom oss äfven enas om att innerligt bedja honom om många flera trogna arbetare, som äro villiga, att för Herrens skull gå *hans* ärenden och bringa fridens budskap till fridlösa hjärtan härute. Måtte Herren själf af nåd uppväcka många unga begåfvade män och kvinnor inom vårt kära fosterland, att de villigt måtte lägga sina lif i Herrens hand och fråga: Herre, hvad vill du, att jag skall göra för att lindra de arma hedningarnas nöd?» Förvisso skall icke svaret dröja på en sådan bön, utan han skall visa hvar och en det sätt, på hvilket han skall kunna verka för Herren, om det sedan blir att själf gå ut eller att arbeta hemma för missionen. Bådadera är lika viktigt, om vi följa Herrens maning och göra, hvad han bjuder, och en dag skola vi *gemensamt* skörda, om vi icke tröttna. Det är dyrbart att få lefva för honom, som kallat oss ut från mörkret till sitt underbara ljus; och lifvet blir så rikt, då man får sina ögon öppnade för Andens nåd — man får då så mycket att lefva för, att man glömmer sig själf, hvilket man icke alls förlorar på, ty ett själfviskt lif är icke det lyckligaste, det hafva vi nog hvar och en erfarenhet af.

Herren välsignade oss tillsammans här under julen, och vi fingo erfara hans närvaro ibland oss. Visserligen var det litet annorlunda mot julen hemma i Sverige, men vi fingo gemensamt fröjdas öfver den stora julgåfvan, Jesus Kristus, samt hans stora kärlek till oss och till hela världen. Tillika fingo vi äfven här julgåfvor af andra slag, ett uttryck för vännernas hågkomst och kärlek. Till alla dem, som hemma i Sverige ihågkommit mig med julgåfvor, vill jag härmed bedja att få frambära min innerliga tacksamhet. Tack för all eder hågkomst i kärleken och för alla förböner! Jag måste säga, att en liten sak eller en hälsning, som kommer från hemlandet, är så oändligt värdefull.

Det var så innerligt kärt att återigen få träffa syster Maria Harms. Herren har underbart styrkt henne, att hon har kunnat på allvar börja sina studier. Hon beder om sin innerliga hälsning till missionsvännerna. Vi få i sanning erfara, att många böner uppsändas för oss, och vi vilja i fortsättningen bedja att få vara ihågkomna af eder, kära vänner. Vi längta efter att kunna blifva till välsignelse för våra medmänniskor här men för att förkunna frälsningens väg för dem, måste vi lära deras språk, och det är i sanning dyrbart att få erfara, huru Herren särskildt såsom svar på edra böner kan hjälpa äfven härutinnan.

Herren välsigne eder alla! Innerliga hälsningar från

eder i Jesus förenade
Sigrid Bengtsson.

c/o. C. I. M. Shanghai, Kina.

* * *

Yang-chau den 8 februari 1902.

Älskade missionsvänner!

»*Ända hitintills har Herren hulpit!*»

Redan har en hel månad förflutit, sedan vi satte vår fot på Kinas mark; tiden just flyr, upptagna, som vi äro, från tidiga morgonen. Huru mycken nåd och godhet Herren allaredan låtit mig få erfara sedan min hitkomst.

Efter att hafva tillbringat omkring en vecka på C. I. M:s tretliga hem i Shanghai fortsatte jag resan tillsammans med några engelska syskon till Kin-kiang, där jag måste stanna ett par dagar på C. I. M:s hem för att invänta 2:ne systrar, en från Australien och en från Nya Zeland, hvilka också skulle till Yang-chau.

Den 16 jan. anlände vi lyckligt och väl hit till vår bestämmelseort. Våra hjärtan voro fulla af tack och lof till Herren öfver hans trofasthet under resan.

Huru kärt det var att åter sammanträffa med kära Sigrid Bengtsson. Herren hjälper oss underbart med våra studier till svar på många böner. O, huru vi längta, att våra tungors band snart må blifva lösta, så att vi må blifva i stånd att kungöra frälsningens glada budskap för detta folk.

Vi äro 12 st. nyutkomna systrar från flera olika land här på hemmet. Inom få veckor komma vi antagligen att blifva spridda på olika håll här i Kina. Vi vänta mr Stevensson upp från Shanghai i slutet af nästa vecka för att bestämma, hvart vi skola.

Det är ovanligt lifligt här på hemmet i dag, skaror af kvinnor och barn hafva gjort besök sedan tidigt i morse, många af nyfikenhet för att se »sia-tsie» (fröknarna) och deras rum; det är nämligen kinesernas nyårsdag i dag, så alla äro lediga. Nyåret firas med stora högtidligheter. Vi ha inte varit i tillfälle att se så mycket, emedan det anses vara ganska osäkert att gå ut i staden dagarna före nyår, men ha vi från vår veranda iakttagit, hvad som försiggått utomkring, och hvad vi sett har ingalunda gjort hjärtat gladt. Rundt omkring C. I. M:s område bo mestadels fattigt folk i små lerkojor med halmtak, och hafva alla varit måna om att få nya pappersgudar upphängda öfver ingången till sina bostäder. Ofta hafva vi blifvit väckta under de senaste nätterna af skjutandet och smattrandet af raketer, som blifvit afbrända för att blidka gudarne.

I går morse fattade ett hus eld, antagligen under det de offrade, och brände det helt och hållet ned i grunden. En af systrarna berättade, att vid sådana tillfällen ingen vill taga de husvilla in förän efter 2 dagar, emedan de tro, att gudarne äro misslynta på dem. Mycket fastande och offrande till gudarna ha försiggått under senare tider på grund af torkan och längtan efter regn, hvilket också kommit men icke, såsom kineserna tro, till svar då deras offrande utan på grund af Guds trofasthet.

Viljen I, käre missionsvänner, fortfarande bedja för oss, att Herren måtte gifva oss all den vishet och det tålamod, vi behöfva under studietiden, och att vi må bevaras brinnande i Anden och till allt godt verk skickliggjorda.

Förtröttens icke att göra det goda, ty I skolen i sinom tid skörda, om I icke tröttnen.

Eder i Herren tillgifna
Maria Harms.

Meddelanden från Redaktionen.

Vi bedja få fästa missionsvännernas uppmärksamhet på den proklamation af guvernören i Shansi, hvilken är införd på sidan 35. Detta är i sanning ett märkvärdigt aktstycke!

Underrättelser hafva nu ingått, att syskonen Hahne och bröderna Blom och Stålhammar lyckligen framkommit till Uin-ch'eng. Resan hade varit mycket ansträngande, men Herren hade ock gifvit kraft för hvarje dag. De små voro alla så tåliga och snälla. Lilla Rut hade varit idel solsken hela vägen. På annat ställe införes ett bref från Blom sid. 37. Därjämte meddelar han några enskilda rader:

»Besökte fu mandarinen i Honan-fu. Fick fint mottagande i Sinngan, fastän mandarinen var förhindrad af examen att komma själf; stannade blott öfver middagen och hann ej besöka stationen, men de kristna kommo till oss i stadens gästhus, där vi mottogos och trakterades med en fastmåltid. Här (Üin-ch'eng) är allt lugnt. Gjorde en utflykt till saltsjön med vårt ressällskap. Ingen brydde sig om oss.

Om ankomsten till och mottagandet i Üin-ch'eng berättar fru Anna Hahne i enskildt bref till en vän:

»När vi voro 10 li från Üin-ch'eng kommo 2:ne ridande soldater från mandarinen att mottaga oss. 7 li från staden mötte oss de kristna. Vi hade rest i mörkret flera li, och bäst som Axel och jag sutto och suckade i bön till Herren, fingo vi höra ljufliga hemlandstoner. Det var sången nr 52 i vår sångbok. Ack, hvad den var vacker! Aldrig hade den låtit så bra, och jag grät som ett litet barn. Det kändes så stort och så underbart att åter få vara ibland dem. Axel hoppade ur vagnen för att hälsa på dem, och strax kände jag igen Henrik Tjäders glada stämma. Två mandariner togo emot oss i vårt hus, och en mängd kristna voro där, ehuru det var så sent på kvällen. På söndagsmorgonen kommo de mycket tidigt från byarna. Jag hade möte med kvinnorna på förmiddagen, de voro 23 inalles, af hvilka några voro nya. — Axel, Carl Blom och Chang predikade på förmiddagen, och på eftermiddagen var det äfven möte, då flera talade. Kapellet var sig alldeles likt, t. o. m. alla väggrullarna hängde lika rena och fina, som när vi lämnade. Det var en välsignad dag.

De norska systrarna kommo upp med Tjäders och bo i vårt gamla hem. De hade ställt i ordning i Folkes sängkammare för oss. Det var en glad öfverraskning; vi väntade ej, att någon skulle vara här och taga emot oss. — Alla våra saker, som voro uppsatta på vinden, äro kvar. Spislarna hafva vi ännu ej funnit, de togos ned, sedan vi reste. De flesta af Carls saker äro kvar. En stor del af Folkes saker äro borta. Ting-fang är sig alldeles likt, alla vackra texter äro i behåll och äfven alla möbler. Biblioteket är alldeles orördt. Apoteket är i behåll.»

* * *

Ett telegram, som varit synligt i tidningarna, att 14 infödde kristna skulle hafva mördats i södra Honan, och att generalguvernören telegraferat till Peking, det oroligheterna skulle uppstått med anledning af indrifvandet af krigsskadeersättningen till de utländska makterna, och föranledt bekymmer hos missionsvännerna, torde bero på misskrifning af namn, enär det ej finnes någon generalguvernör i Honan.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Mars månad 1902.

N:o		Kr. Ö.
205.	B. & K.	100: —
206.	Kollekt i Grillby gen. J. F.	4: 39
207.	Vesta & Hjortsberga syförén. till A. Hahnes underhåll	25: —
208.	Gamleby mfg gen. P. T.	40: —
209.	Söndagsskolan i Ateneum gen. K. N.	18: 31
210.	Ur skolbarnens sparbössor, Öfverum, gen. O. A.	20: —
211.	Hofors arbetsförening gen. J. P., Torsåker	25: —
212.	Sparbössemedel från E. L., Göksholm	6: 42
213.	Björka syförén. gen. G. G., Motala verkstad	50: —
214.	Prenumerationsmedel för 10 ex. af S. L. d:o	10: —
215.	G. R.	5: —
216.	H. L., Kumla	2: —
217.	Hemse syförening gen. J. N.	61: 11
218.	Barnmissionsföreningen i Göteborg gen. E. O.	150: —
219.	E. W., Stockholm	25: —
220.	»Ett ringa bidrag», Stockholm den 5 mars	25: —
221.	Från Hedemora. Ps. 56: 13, 14	500: —
222.	P. E. E, Nyhem (däraf kollekt kr. 3: 29)	10: —
223.	Behållning af en afskedsfest i Mariastad	50: —
224.	Kollektmedel gen. O. A. O., Östervåla	12: 60
225.	»Agnes», Svenstavik	10: —
226.	A. H., Kalmar	41: —
227.	Missionsvänner i Källunge och Vallstena gen. A. B.	90: —
228.	Vallstena syförén. (hvaraf 5 kr. till särskildt ändamål)	10: —
229.	C. A., Stockholm	10: —
230.	J. H., Skeppsta, Björnlunda	100: —
231.	Missionsvänner i Valingsberg gen. K. A., Åker	30: —
232.	Arbetsförén. i Ljungberg gen. d:o	70: —
233.	Ett löfte af C. gen. S. A. B., Kristdala	6: —
234.	E. O. U., Stockholm	25: —
235.	Donsö syförén. gen. O. B., Styrsö	50: —
236.	Stora Mölarps Öresförén. gen. G. J.	50: —
237.	Bråbygdens jungfruförén. gen. Ch. M., Kristdala	100: —
238.	C. O. K., Linköping, tionde till Kaos underhåll	50: —
239.	Från en arbetsförén. i Böne kr. 19: 04; Behållning vid en kaffefest kr. 7: 56; Provision för 8 ex. af Svt kr. 2: 40; »Ett löfte åt Herren för erhållen hjälp» 1 kr. gen. H. H.	30: —
240.	G. R.	5: —
241.	O. L., Karlshamn	20: —
242.	»Ett löfte åt Herren» af C.	10: —
243.	4 söndagsskolflickor gen. M. Hkb.	2: —
244.	B., Sundbyberg gen. A. J.	20: —
245.	O. J. gen. G. G., Motala verkstad	10: —
246.	1 ex. af S. L. gen. d:o	1: —
247.	C. S. gen. V. B., Göteborg	5: —
248.	Hj. S., Trelleborg	50: —
249.	L. P., Rya	10: —
250.	A. D., Jönköping	10: —
251.	J. von H., Stockholm	100: —
252.	Bidrag till Fredrika Hallins underhåll från lärare och lärarinnor i Adolf Fredriks folkskolor	72: —
253.	Jkpgs mfg till August och Augusta Bergs underhåll gen. K. P.	2,100: —
254.	Från d:o till S. M. K:s verksamhet i allmänhet gen. d:o	2,000: —
255.	Från d:o till söndagsskolan i Kina	22: 50
256.	Gen. K. M. A. af Daggryningen: Till skolan i Tong-cheo-fu	500: —
257.	För »Transmission» till E. B.	363: 80
258.	Ingatorps mfg gen. S. P.	20: —
259.	K. F. U. K:s Maria-filial	5: 05
	Transport kr.	7,138: 18
260.	E. M-m gen. L. P-n, Nya Folkskolan, Södertelje	3: 57
261.	Kollekt gen. J. F., Kumla	8: —
262.	Bidrag till Linders utrustning från Jkpg kretsens ynglingaförbund gen. K. A. R.	300: —
263.	Syförén. för S. M. K., Malmö: Auktionsmedel gen. J. S.	521: 93
264.	M. B. gen. d:o	40: —
265.	H. M. gen. d:o	20: —
266.	N. S. gen. d:o	10: —
267.	Ett löfte gen. d:o	6: 50
268.	Samlade korn gen. d:o	8: 93
269.	Ränta	7: 18
270.	Sparbössemedel gen. H. R., Malmö	25: 46
271.	O. gen. d:o	10: —
272.	Onämnd gen. d:o	10: —
273.	S. gen. d:o	5: —
274.	Jungfruförén. i Rumskulla: Till underhåll af en bibelkvinna gen. Jkpg mfg	170: —
275.	G. A. C., Stockholm	15: —
276.	G. K. M. A.: Resemedel till fr. A. Forssberg	255: 34
277.	A. L-m gen. J. H., Torstorp, Finspong	6: —
278.	Sparbössemedel från lilla A. R., Johannesberg, Delsbo	4: —
279.	D:o från M., Stockholm	5: 27
280.	Ett löfte af H. P., Göteborg	25: —
281.	Gen. P. O., Granby, Hallsberg	75: —
282.	Till E. O. Beinhoffs underhåll: Från K. F. U. M:s ynglinga-afdelning, Karlskrona, kr. 3: 30; från K. F. U. M:s missionskrets d:o kr. 49; från d:o d:o i Norrköping kr. 50; från d:o d:o i Malmö kr. 25; från d:o d:o i Stockholm kr. 43; sparbössan från d:o kr. 2: 98 gen. P. W.	173: 28
283.	O. D. H., Gäddede	10: —
284.	Engströms och Hammarstrands söndagsskola gen. E. S., Jkpg	42: 64
285.	T. J., Brunnstorp, till Linders utrustning gen. d:o	5: —
286.	Onämnd i Marieholm d:o d:o gen. d:o	5: —
287.	J. S., Huskvarna d:o d:o gen. d:o	5: —
288.	Från Arbetsföreningen Kinesernas vänner d:o d:o gen. d:o	100: —
289.	Sparbössemedel gen. A. J. S., Mölnbo	24: —
290.	Till infödda medarbetare gen. H. L.	50: —
291.	A. W. gen. Joh. H:n	100: —
292.	P. T., Gamleby	25: —
	Summa kr.	9,210: 28

Med varmt tack till hvarje gifvare.

De, som skåda upp till Herren, varda upplyste, och deras ansikten behöfva ej blygas. Där ropar en bedröfvad och Herren hör och hjälper honom ur all hans nöd. Ps. 43: 6. 7.

Sparbössor till insamling af medel för »Svenska Missionen i Kina» erhållas gratis från Missionsexpeditionen, då begäran därom göres. Adress: Lästmakaregatan 30, *Stockholm.*

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1902.

7. Årg. MAJ 1902. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1755

Jakob Bölling.

Verner Vester.

Innehåll:

Lägg ut på djupet, och kasten edra nät ut till fångst. — Årsredogörelse. — Revisionsberättelse. — Ombud i landsorten. — Missionärerna. — Brefafdelningen. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Lägg ut på djupet, och kasten ut edra nät till fångst.

Af *August Berg.*

Luk. 5: 4.

Herren Jesus hade begagnat sig af lärjungarnes båt för att från densamma predika till de lyssnande folkskarorna, och nu bjuder han dem att kasta ut sina nät till fångst. Han ville ersätta dem för att han fått låna deras båt och genom ett under gifva förökad kraft och betydelse åt sina ord.

Han, hvars namn är »Trofast och Sannfärdig», infriar sina löften, och han vill icke vara någon något skyldig. Ett arbetsår är nu afslutadt, och huru måste icke vi, som fått den nåden och förmånen att arbeta i Herrens vingård, erkänna, att, »hvad skäligt är», har han gifvit oss. (Mattei 20: 7).

Väl är det sannt, att vi icke arbeta för lön utan af hjärtat sjunga:

> Du köpt mig fri,
> min saliga lust det ock nu skall bli
> att *frätt* dig få älska och tjäna.»

Men Herren har likväl behandlat oss så frikostigt, som han vid detta tillfälle gjorde med sina lärjungar. Eller är det icke så, att fröjden i arbetet, vissheten om Guds välbehag, det härliga uti att få medvärka till Guds frälsningsplans uppfyllande, uppmuntringar i arbetet m. m. är mer än tillräcklig ersättning för en ofta skenbart förspild natts möda?

Det behöfdes friska, kraftfulla armar för att sköta noten. Evangelii not behöfver friska, frimodiga *hjärtan*, då den skall kastas ut i det stora världshafvet. Likasom en arm stärkes genom öfning, så kunna ock våra hjärtan öfvas till det goda och förkofras däruti. Den rätta hjärtestyrkan vinnes genom näring af det lifgifvande ordet och genom att omsätta detsamma i lifvet. De friskaste arbetarne i Herrens vingård äro de, som arbeta hårdast.

På *djupet* skulle näten läggas ut. Vid vattenytan simmar ofta nog fisk — men ej tillräckligt för att fylla näten. Det fanns en tid, då allt fiske var förbjudet i det »gula kinesiska hafvet» med sina fyrahundra millioner fiskar. Så medgafs några »rättigheter» — man fiskade på vattenbrynet. Allt efter som rättigheterna blefvo större, ökades fångsten, och nu, nu heter det till den kristna församlingen: »*lägg ut på djupet!* »*Evangelium om riket skall varda predikadt i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk!* (Mattei 4: 14).

Kinas dörrar öppnas nu såsom aldrig tillförene. Framtiden skall bevisa det.

»*På Herrens ord*» kastade lärjungarna ut näten, och de fingo ej anledning att ångra detta sitt handlingssätt. Tron ser ej på svårigheterna utan på ordet. »Bakom ordet står en man», brukar man säga, och huru mycket mera kunna vi ej säga detta om Herrens ord! Han, den oföränderlige, som förblifver, då allt annat förvandlas, han säger ännu i dag: »*predika evangelium för hela skapelsen*», och göra vi så, skola följderna ej uteblifva.

Det nya året erbjuder nya tillfällen!

Må Herren under detsamma finna oss flitigt sysselsatta, så att fiskredskap och fiskare aldrig saknas i det stora världshafvet.

Fångsten är dyrbar. Odödliga människosjälar, hvilkas räddning beror just på oss.

Broder, syster, lägg ut din båt från land! Kasta ut näten till fångst! Du skall omsluta, äfven du, dina fiskar, och kan du, så vinka åt några sysslolösa kamrater, att de deltaga med uti att »fånga människor», ja, blifva människofiskare, den högsta kallelse en människa kan uppnå på jorden.

Petrus sjönk förkrossad ned för sin Frälsares fötter, då han såg, huru stor fångsten var. Han hade upptäckt ett annat »djup», djupet i sitt hjärta, och insåg nu tillfullo sin ovärdighet af att vara tjänare åt en sådan Herre.

Framgång i arbetet för Herren är ej ägnad att göra oss högmodiga, den drifver oss till Jesu fötter; men, med kännedom om vårt hjärtas natur och illfundighet, är det säkrast, att vi *börja* vårt arbete ***där*** och *förblifva* ***där*** under utöfvandet af detsamma.

Behåll oss Herre alltid i din tjänst och vid dina fötter! Amen.

Årsredogörelse:

A. För verksamheten på missionsfältet.

> Låten mig hafva omsorgen om mina barn och om mina händers verk. Es. 45: 11.

Då vi på sommaren 1900 nödgades lämna vårt arbete i Kina, ville den tanken ofta smyga sig på oss, att vi lämnat det åt sig självt att förgås. Under den därpå följande tiden med dess sparsamma otillförlitliga underrättelser och öfverflöd på skräckinjagande rykten ökades ännu mer vår oro. Under pröfningstiden kom dock ofvanstående ord ofta med tröst till våra hjärtan. Nu, sedan vi åter kunnat sätta oss i förbindelse med de kristna, hafva vi fått se, huru Herren uppfyllt detta sitt löfte genom det trofasta sätt, hvarpå han låtit sig vårda om den lilla planteringen och de späda, spridda plantorna.

Första halfåret hade vi ännu intet annat sätt att skaffa oss underrättelser från fältet än genom bref från de infödde kristna. Men huru knapphändiga än meddelandena voro, fingo vi dock genom dem en rätt klar inblick i den djupa nöd och det svåra lidande, de kristna hade att genomgå, vi fingo också nya bevis på, huru Herren vet att frälsa de sina ur trångmål och nöd.

Några våldsamma förföljelser hafva visserligen ej rasat under året, men följderna af boxarnes härjningar året förut hafva varit mycket kännbara för de kristna. De flesta af dem nödgades nämligen vid förföljelsens utbrytande sälja hela sitt sädesförråd, enär de af myndigheterna prisgåfvos åt boxarnes plundringar. Då hungersnöden tilltog och priset på lifsmedel steg i förfärlig grad, dröjde det ej länge, förr än deras små sparpenningar togo slut. I sin nöd saknade de nu alla utvägar. För trons

skull hade de blifvit främmande för sina anförvandter och kunde därför ej räkna på deras hjälp. Att det oaktadt ingen af de kristna på vårt fält dukade under för hungersnöden, är ett stort under af Herren. Det otroliga inträffade nämligen, att de hedniska myndigheterna lämnade dem undsättning. En af våra kinesiska medhjälpare skrifver: »Hade ej mandarinerna kommit oss till hjälp, hade vi aldrig kommit igenom». De ersatte äfven deras lidna förluster, läto dem återvända till sina hem och gåfvo dem frihet att bekänna sin tro.

Fram på sommaren fingo vi den öfverraskande underrättelsen, att guvernören i Shansi inbjudit representanter för de olika missionssällskapen inom provinsen att komma till hufvudstaden Taiyuen för att i samråd med honom ordna missionens angelägenheter. Själf bekostade han deras resa och mottog dem med stora hedersbetygelser. Tjäder företrädde därvid »Svenska Missionen i Kina». Missionärerna fingo sig tillerkända rättighet att återvända till sina arbetsfält, och proklamationer utfärdades till de kristnas förmån.

Missionärernas första uppgift blef nu att söka lindra den svåra hungersnöden. Stora summor hade insamlats i Amerika och Europa till de nödlidandes hjälp. Guvernören hade bidragit ej så litet ur egen kassa. Dels genom bidrag från den allmänna hungersnödsfonden, dels genom de medel, som kommo från Sverige, sattes vi i tillfälle att lämna en ej obetydlig hjälp åt de lidande inom vårt område.

På hösten kunde Tjäder meddela den glada underrättelsen till dem af våra missionärer, som ännu vistades vid kusten, att tiden för deras återvändande till fältet nu vore kommen. Arbetet inom de olika distrikten har sålunda åter så småningom kunnat upptagas. Under missionärernas frånvaro har verksamheten visserligen ej legat nere, men den har dock på grund af omständigheterna måst betydligt inskränkas. De infödde medhjälparne hafva hvar och en inom sitt distrikt skött församlingsvården. Skolarbetet har varit inställdt. —

Den svåra stormen har tyvärr ej lämnat den unga planteringen helt oskadad. Några hafva vikit tillbaka från tron, men andra hafva också midt under förföljelserna blifvit vunna för Kristus.

Vända vi blicken framåt, hafva vi mer än någonsin anledning att tillropa Guds församling: Gån in uti Herrens vingård! Kina har aldrig förr känt sig så hjälplöst och därför heller aldrig varit så villigt att mottaga hjälp som nu. De sista händelserna hafva väckt kineserna ur den likgiltighets slummer, de så länge varit sänkta uti. De hafva börjat vackla i sin själftillit. Deras själftillräcklighet har skakats i sina grundvalar. Detta förut genom inbillad styrka så öfvermodiga folk har börjat inse sin svaghet och okunnighet, och begär har väckts hos dem efter ledning, undervisning och hjälp Därför är detta en så oändligt viktig tidpunkt i Kinas missionshistoria. Må vi vara vakna öfver det ansvar, som den närvarande utvecklingen därute lägger på oss. Må den unge kinesiske studentens ord gå oss till hjärtat. Han säger: »Gif oss vesterns vetenskap och kultur; det skall ej göra oss sedligt bättre. Hvad vi behöfva är en religion, som kan få makt med våra hjärtan. Då skola vesterns vetenskaper blifva oss till verkligt gagn.»

E. Folke.

B. **För verksamheten i hemlandet.**

Vid afgifvandet af vår berättelse om hemarbetet under det gångna året, få vi äfven rörande detsamma med glädje erkänna, att Herren haft omsorg om sina tjänare och tjänarinnor. Han, som gjort jorden och skapat menniskorna däruppå, med sina händer utspänt himmelen och ordnat hela dess här, han förmår visserligen att bära omsorgen om sina barn och om sina händers verk. Icke minst hafva vi fått erfara detta under det tilländalupna arbetsåret. Vår fruktan vände Herren i tacksägelse och glädje, och han har välsignat oss och arbetet i så många afseenden.

Verksamheten har fortgått på liknande sätt som under föregående år. Års-, höst-, böne- och tacksägelsemöten hafva hållits i hufvudstaden. Därjämte hafva anordnats flere offentliga och enskilda afskedsmöten för de missionärer, som återvändt till missionsfältet, vid hvilka tillfällen det varit en glädje att se det intresse, som missionsvännerna ådagalagt för sina representanter bland hedningarna.

Äfven i landsorten hafva hållits möten för att uppmuntra missionens vänner till kärlek och ökadt intresse för missionens sak. Broder *Aug. Berg* har i detta syfte gjort missionsresor i olika delar af landet såväl i söder som norr. Broder *E. Folke* företog under hösten en längre resa till Norrland. — Till följd af kien hälsa har han ej kunnat göra flere resor. Bröderna *Hahne, Blom* och *Linder* hafva äfven företagit dylika resor. *Blom* har besökt de föreningar, som äro anslutna till Östra Härads Ungdomsförbund, hvilket beslutit att, i den mån det så kan, underhålla honom på missionsfältet. Linder har besökt ett 30 tal af de ynglingaföreningar, som tillhöra Jönköpings kretsens Ynglingaförbund, hvars representant på missionsfältet han är.

Broder *R. Bergling* fortsatte till den 1 febr. sin verksamhet såsom stadsmissionär i Hagalund, och hafva vi sport, att hans arbete där ej varit utan frukt.

Äfven flera af våra systrar hafva, då hälsa och krafter tillåtit, om än i trängre kretsar, verkat för missionsintressets upplifvande och stärkande.

Hvar och en med den gåfva, han fått. Så söker man hos förvaltarena intet annat än att hvar och en skall finnas trogen.

Systrarna *Ebba Burén, Anna Janzon* och *Sigrid Engström* hafva i nämnd ordning förestått missionshemmet. Vi tänka härvid på Mästarens ord: *Och hvilken som gifver en enda af dessa små allenast en bägare kallt vatten att dricka för hans namn af lärjunge, sannerligen säger jag eder: Han skall icke mista sin lön.*

Angående missionshemmet och den verksamhet, som där utvecklats under 1901, hänvisa vi till den årsredogörelse, som var införd i januari numret detta år af »Sinims Land» och bedja att här endast få fästa

uppmärksamheten på att de medel, som enligt revisionsberättelsen användts för vid hemmet utförda arbeten, särskildt blifvit skänkta för ändamålet.

*

Under året har Ingeniören *I. Landgren* inträdt såsom ledamot i kommittén och Kyrkoherden *A. Hylander* har öfvergått från konsultativ till ordinarie ledamot.

*

Ombuden i landsorten hafva genom deras hjärtliga samarbete för missionen beredt oss mycken glädje.

Därmed hafva de ock gladt Herrens hjärta, ty det är ju hans sak det gäller och hans ära, som vi med denna verksamhet söka. *Och hvar och en skall få lön efter sitt arbete.* Kor. 3: 8.

*

I sanning glädjande var den beredvillighet, hvarmed många troende i vårt land skyndade att gifva medel till lindrande af den svåra hungersnöd, som jämte andra olyckor under det gångna året hemsökt norra Kina, äfvensom det möjlighet bereddes, att till de nödlidande uppsända och bland dem utdela dessa medel, hvarigenom de erhöllo någon hugsvalelse i deras stora nöd. Här gäller förvisso Jesu ord. *Så vidt I hafven gjort det mot en enda af dessa mina minsta bröder, hafven I gjort det åt mig,* Matt. 25: 40.

Ty tjänsten med denna undsättning fyller icke allenast de heligas brist, utan öfverflödar och genom många tacksägelser till Gud, då de genom profvet af denna tjänst föranledas att prisa Gud för eder lydaktiga bekännelse till Kristi evangelium och för edert deltagande i enfald för dem och för alla, under det att ock de, med bön för eder, längta efter eder för den öfversvinneliga Guds nåd, som är öfver eder. 2 Kor. 9: 12—14.

Hemkomna missionärer.

Den 20:de juni ankom syster Emilia Sandberg till Göteborg efter en mycket besvärlig resa. Som vi minnas, led den båt, med hvilken hon reste, skeppsbrott mellan Shanghai och Honkong. Några dagar senare anlände broder E. Folke från Kalifornien, där han vistats några månader för vårdandet af sin hälsa, och det var med glädje, vi funno honom någorlunda återställd från sin svåra sjukdom.

*

Emilia Sandberg, som efter hemkomsten ingått äktenskap, har på gjord ansökan beviljats utträde ur missionen. Vi äro tacksamma för den tid, hon tjänat Guds verk i Kina, och önska, det Herren måtte välsigna henne i hennes nya ställning.

Utgångna missionärer.

De böner, som under de båda senare åren uppstigit till Gud för Kina och dess öppnande på nytt för Herrens sändebud, hafva blifvit besvarade på ett härligt sätt, ja, vida utöfver hvad vi ens kunnat hoppas. Vid tanken härpå påminnes man om psalmistens ord: *Herre, strömmarna hafva upphäft sin röst, ja, strömmarna upphäfva sitt dån. Men väldig är Herren i höjden mer än rösterna af stora, väldiga vatten, mer än hafvets bränningar.* Ps 93: 3, 4.

Redan i augusti ingick underrättelse från broder Tjäder, att vägen till vårt missionsfält var öppen, äfvensom en uppmaning att med första utsända några bröder. *Axel Hahne* med familj, *Carl Blom* och *Gustaf Adolf Stålhammar* afreste ock så fort lägenhet kunde erhållas, hvilket ej var lätt, då tilloppet af resande vid den tiden var stort och platserna på ångbåtarna beställda lång tid i förväg. Syskonen Hahne inskeppade sig i Genua den 1 okt. och de andra bröderna den 14 i samma månad. Enligt i dagarna ingångna meddelanden framkommo de till missionsfältet lyckligt och väl i slutet af jan., och blefvo vänligt mottagna af ämbetsmännen och folket.

Syster *Sigrid Bengtsson*, som alltsedan senaste årsberättelse uppehållit sig i Amerika afreste i sällskap med ett antal missionärer, tillhörande den amerikanska grenen af C. I. M., med ångbåt från Seattle den 1 okt. öfver Japan till Kina. *Maria Harms* lämnade London den 18 nov. och *E. O. Beinhoff* den 16 dec. De båda förstnämnda begåfvo sig efter framkomsten till Shanghai till Yangchau och den senare till Ganking för att studera språket.

I slutet af mars afgick en ny expedition, bestående af syskonen Bergling, Hugo Linder, Anna Janzon, Ebba Burén, Agnes Forsberg och fru M. Stålhammar, och böra de i dessa dagar hafva anländt till Shanghai, därifrån de omedelbart skola begifva sig upp till fältet. Vi anbefalla dem alla åt missionsvännernas förböner.

Nyantagna missionärer,

som komma att afskiljas vid årsmötet äro:

Löjtnant *Jakob Bölling*, herr *Verner Vester* och fröknarna *Inez Berzelius* och *Signe Lagergren*.

*

Till sist bedja vi få uttala ett hjärtligt tack till alla de vänner, som med *intresse, förböner* och *gåfvor* understödt arbetet. »*Deras brännoffer och slaktoffer skola vara till välbehag på mitt altare, ty mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk.*» »*Därför, mina älskade bröder, varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.*»

Stockholm i maj 1902.

Sekreteraren.

* * *

Jakob Bölling är född den 22 juli 1871. Föräldrarna, som båda äro döda, voro landtbrukaren Hj. Bölling och hans hustru i första giftet Maria Wiel.

1895 utnämndes Bölling till underlöjtnant vid Jönköpings regemente.

Efter mycken inre kamp och strid kom han till frid med Gud vid jultiden 1898. »Från denna stund», berättar han, »kände jag ock behofvet att äfven för andra påpeka och framhålla denna frälsningens väg, som jag själf funnit. Så väl på mötesplatsen som ock under min vistelse i norra Småland mellan vapenöfningarna har det varit mig en glädje att få deltaga i arbetet för Herren. Att det skett i all enkelhet och mången gång med fruktan och bäfvan men ock med glädje och förvissning, måste jag erkänna, men Guds nåd har varit stor, ty han har rikligen och uppenbarligen välsignat det, hans namn till pris. Det har allt sedan Herren fick hand om mitt hjärta, om jag vågar kalla det så, varit min innerligaste bön till honom, att han ville använda mig för sin rikssak. Jag fick snart förvissning i mitt hjärta härom, churu jag ännu ej hade klart för mig på hvad sätt. Mina tankar hade ofta vandrat ut till hedningarna men utan något bestämdt mål».

På underliga vägar ledde Herren honom att på ett år antaga sekreterarebefattningen vid K. F. U. M. i Göteborg.

Under den tid, han var där, erhöll han visshet om sin missionskallelse och Herren undanröjde äfven de hinder, som förut stått i vägen. Förra hösten reste han till England, därifrån han i dagarne återkommit. Det är meningen, att Bölling skall utgå till Kina i höst, om Herren ger medel.

*

Inez Maria Berzelius föddes den 17 oktober 1873. Föräldrarna äro domänintendenten Jakob Berzelius och hans hustru, född Thalin. Kände redan tidigt behof af frälsning och började söka Herren i ordet, men det var först efter mycket arbete i egen kraft, som hon kom till Jesus. Kort därefter eller vid konfirmationstiden kom hon att tänka på missionen. »Min konfirmationslärare», berättar hon, »tog mig med för att höra ett föredrag af missionär August Berg. Det var kort före hans utresa till Kina. De intryck, jag erhöll af detta föredrag, föranledde mig att under ett par års tid enträget bedja Gud, det han ville öppna vägen dit ut äfven för mig — jag hyste ingen innerligare önskan. Att jag var för ung och oerfaren, tog jag ej med i räkningen utan tyckte, att Gud handlade underligt, som ej hörde mig, då jag så ifrigt bad: Sänd mig! Det är godt, att vår Fader i himmelen vet, hvad vi behöfva, och ej alltid ger oss det, vi bedja om. Han måste bereda oss för bönhörelsen».

»Mer än 10 år hafva nu gått sedan dess. Herren har varit trofast och uthållig. Han har låtit mig få erfara, att det är ljufligt få bära oket i ungdomen — och att Jesu frid är värd oändligt mycket mer än den frid, som världen ger.»

En afton under böneveckan 1901, då böneämnet handlade om missionen, kände hon sig stå *inför Gud*, och att hon hade att svara för hvad hon försummat, för hvad hon nu borde och kunde göra. Några månader därefter insände hon sin ansökan till S. M. K. Sedan i okt. har hon vistats på miss E. Soltaus missionshem i London.

Fröken Berzelius är trolofvad med löjtnant Bölling.

*

Signe Lagergren föddes den 23 april 1880 i Vestervik. Föräldrarna voro f. d. bruksförvaltaren H. Lagergren och hans aflidna maka, Hilda Lagergren, född Wistrand.

Hon vanns tidigt för Herren. Om sin missionskallelse meddelar hon: »Ett varmt intresse för missionen väcktes hos mig tidigt, och, när jag var 15—16 år, uppsteg i mitt hjärta en brinnande längtan att någon gång i framtiden få ägna mig åt missionens tjänst, och jag började redan då bedja Herren därom. Några år försvunno nu, under hvilka kärleken till Herrens rikssak blef allt innerligare och tanken på hednavärldens obeskrifliga nöd och dess stora behof af frälsning trängde sig med allt större makt inpå mig. Då jag sedan på nyåret 1899 på grund af klenhet helt och hållet måste draga mig ifrån mina kära studier*, så blef det under denna pröfvotid, då Herren tog mig afsides, klart för mig, att han bestämdt kallade mig att uppgifva allt för att följa honom till den plats i hednavärlden, han ville anvisa mig. Hans kärlek tvingade mig och vardt mig öfvermäktig, och med fröjd gaf jag mig då åt honom att varda en af hans ringa tjänarinnor bland hedningarna». Fröken Lagergren har vistats öfver ett år i London hos miss E. Soltau.

*

Verner Vester föddes den 20 okt. 1876 i Kumla socken af Örebro län. Föräldrarna äro arrendatorn Lars Gustaf Vester och hans hustru.

Vid 19 års ålder lämnade Verner Vester föräldrahemmet för att förtjäna sitt uppehälle och fick anställning uti en större sko- och läderaffär.

Genomgick 1899—1900 års kurs vid Örebro läns folkhögskola.

Tanken på missionen uppstod hos honom redan vid konfirmationstiden, men han vågade ej yppa det för någon. Under vintern 1896 kom han till omvändelse och tro på Herren Jesus. Tillsammans med andra troende ynglingar begynte han nu arbeta bland de unga. Vid denna tid vaknade missionstankarna på nytt, och då missionär Hahne sedan vid något tillfälle frågade honom: »Har du aldrig tänkt på att gå ut till Kina såsom missionär?» måste han svara, att han kännt Guds kallelse därtill.

Sedan i höstas har Vester haft förmånen att åtnjuta kristendomsundervisning af Rektor F. Lundgren på södra Seminariet i Stockholm.

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedda af i landsorten varande ombud för »Svenska missionen i Kina» att granska denna missions räkenskaper och förvaltning för år 1901, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, däröfver afgifva följande berättelse.

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året hafva utgjort:

Inkomster:

Behållning från 1900:			
Å bank innestående	Kr.	629: 94	
Kontant i kassan	»	568: 15	1,198: 09

Gåfvomedel:

Till Allmänna missionsfonden	Kr.	38,248: 47	
» Fonden för infödda arbetare	»	820: —	
» Bokfonden	»	8: —	
» Skolfonden	»	326: 52	
» Missionshemsfonden	»	1,549: 53	40,952: 52
Influtit till de hungrande i Kina			21,933: 13
Räntor			146: 95
		Summa Kronor	64,230: 69

* Hon vistades på Högre Lärarinneseminariet i Stockholm.

Utgifter:

Utsändt till Kina för missionsarbetets bedrifvande	Kr.	11,731: 32	
Till missionärernas utrustning och utresor	»	7,387: 56	
Hemmavarande missionärers underhåll	»	15,548: 99	
Missionärskandidaters underhåll och resor	»	884: 57	
Inventarier för missionsexpeditionen	»	44: 50	
» » missionshemmet	»	185: 51	
Arbeten för missionshemmets underhåll jämte nytt staket, rörledningsarbeten m. m.	»	2,094: 85	37,877: 30

Omkostnader:

Sekreterarens lön	Kr.	2,500: —	
Resekostnader	»	471: 50	
Hyra för expeditionen	»	200: —	
Porto, telefon och telegramkostnader	»	290: 16	
Sparbössor, trycksaker, skrifmaterialier m. m.	»	534: 14	3,995: 80
Utsändt till de hungrande i Kina			21,866: 23
		Summa Kronor	63,739: 33
Behållning till 1902:			
På bank innestående			491: 36
		Summa Kronor	64,230: 69

Till missionärerna privat har genom kommitténs bemedling öfversändts kr. 629: 33 i olika poster.

Tillgångar:

I hemlandet:

På bank innestående	Kr.	491: 36
Egendomen kvarteret Perlhönan, Dufbo villastad	»	20,000: —
Lösegendom därstädes	»	2,500: —
Böcker och kontorsinventarier	»	276: 75
	Summa Kronor	23,268: 11

I Kina:

Ett hus i Üin-ch'eng	Kr.	4,000: —	
Ett » i Hai-cheo	»	2,000: —	
Ett » i T'ong-cheo-fu	»	7,000: —	13,000: —

Åtkomsthandlingar till missionens fasta egendom i Dufbo villastad hafva blifvit revisorerna förevisade tillika med brandförsäkringsbref för kr. 20,000 uti bolaget Norrland. Hemmets inventarier äro brandförsäkrade för kr.* 7,000 uti bolaget Sandia.

Beträffande de reparationer och förbättringar, som anordnats vid egendomen, få revisorerna såsom sin mening uttala, att dessa arbeten blifvit med omsorg utförda och för jämförelsevis lindrig kostnad.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti mycket god ordning, och, då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka, att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under år 1901 varder kommittén beviljad.

Stockholm den 21 april 1902.

F. T. Olsson. Fritz Eckert. Carl Boberg.

Ombud i landsorten.

Ahlborg, J. O., folkskollärare, Klämna, Oskarshamn.
Ahlgren, V., kyrkoherde Åsby.
Ahlstrand, K. O., folkskollärare, Risinge, Finspong.
Andersson, A., d:o, Kristinehamn.
Berg, M. E., handlande, Ödeshög.
Bergh, A., kyrkoherde, Malmbäck.
* Bergh, K., doktor, Tranås.
Bergström, G., doktor, Arboga.
Blomberg, K. M., f. d. folkskoll., Köping.
Blomström, K., folkskollärare, Bohr, Vedevåg.
Bodorff, P. A., kyrkoherde, Halltorp, Värnanäs.
Bohlin, A., folkskollärare, Källunge, Gotland.
Bratt, I., kapten, Göteborg.
Carlsson, C. A., kyrkoherde, Normlösa, Mantorp.
Dahlborg, F. G., folkskollärare, Vedum & Götened.
Dahlgren, F. J., folkskollärare, Ånge.
Dahlin, A., predikant, Ofvanmyra.
Dahlstedt, L., pastor, Wilhelmina.
Dickson, A. E., godsägare, Göteborg.
Didoff, A., ritlärare, Växjö.
* Dillner, H., kapten, Skellefteå.
Ehn, P. E., herr, Nyhem.
Elmers, D., komminister, Vånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Granér, G., folkskollärare, Motala Verkstad.
Gyllensköld, A., kommendörkapten, Karlskrona.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Sandseryd, Jönköping.
Hall, G., hemmansägare, Böneryd, Ödeshög.
Hedengren, J., brukspatron, Skepsta, Björnlunda.
Hultin, J. W., folkskollärare, Torstorp, Finspong.
Hultkrantz, K. J., godsägare, Björnö, Högsätersby.
Häggström, L., komminister, Norrköping.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Jonsson, P., handlande, Sigtuna.
Jörgensen, N., direktör, Tullgarn, Jerna.
Kjellberg, E., brukspatron, Göteborg.
Koch, C. O., tandläkare, Linköping.
Kristoffersson, J., folkskollärare, Sanda, Gotland.
Larsson, P., folkskollärare, Hörsta, Kumla.
Lindblom, F., kontraktsprost, Askeby, Linghem.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lingström, A., folkskollärare, Öfverrum.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Meurling, kontraktsprost, Kristdala.
Mogensen, F., handlande, Glemmingebro.
Norbäck, O., pastor, Oslättfors.
Norling, J., folkskollärare, Kramfors.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Olofsson, J. F., folkskollärare, Viklau, Roma, Gotland.
Olsson, P., hemmansägare, Granby, Hallsberg.
Ottander, O. A., kyrkoherde, Östervåla.
Oxelqvist, N., verkmästare, Huskvarna.
Pettersson, A., handlande, Linde.
Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungebyn.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Ramsten, H., kapten, Malmö.
Regnell, John, sekreterare i K. F. U. M., Gäfle.
Risberg, P., komminister, Mörlanda.
Rudberg, E., kontraktsprost, Vånga.
Rydén, A., kyrkoherde, Matfors.
* Sandblom, E., apotekare, Jönköping.
Sandén, Joh., komminister, Stengården, Högsjö.
Selldén, H., provinsiallläkare, Hedemora.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjövall, H., rektor, Trelleborg.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Söderborg, A., folkskollärare, St. Mellösa.
Tham, P., provinsialläkare, Gamleby.
Thavenius, G., apotekare, Boxholm.
Torin, K., kyrkoherde, Foglaryd.
Unosson, C., handlande, Värnamo.
Westerström, K., landtbrukare, Järfva.
* Widmark, W., ingeniör, Helsingborg.
Willén, G., kyrkoherde, Bergunda, Räppe.
Åkesson, O., folkskollärare, Öfverrum.
Ölander, Alfr., inspektor, Broby, Söderköping.

* Konsultativ ledamot.

Missionärer, tillhörande S. M. K.

Erik Folke	ankom till Kina	1887
Anna Folke (född Gran)	» » »	1888
Henrik Tjäder	» » »	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	» » »	1892
Fredrika Hallin	» » »	1889
Anna Janzon	» » »	1890
Frida Prytz	» » »	1890

*I denna summa ingår hvad som tillhör missionärerna. Not. af Red.

August Berg	ankom	till	Kina	1890
Augusta Berg (född Hulander)	»	»	»	1892
Axel Hahne	»	»	»	1890
Anna Hahne	»	»	»	1893
Carl F. Blom	»	»	»	1892
Teodor Sandberg	»	»	»	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug)	»	»	»	1891
Robert Bergling	»	»	»	1892
Dagny Bergling (född Aas)	»	»	»	1893
Anna Eriksson	»	»	»	1892
Ebba Burén	»	»	»	1894
Hugo Linder	»	»	»	1894
Emma Andersson	»	»	»	1895
Agnes Forssberg	»	»	»	1896
Emilia Ulff	»	»	»	1896
Maria Pettersson	»	»	»	1896
Sigrid Engström	»	»	»	1897
Mary Ramsten	»	»	»	1897
Gustaf Adolf Stålhammar	»	»	»	1897
Mina Stålhammar (född Svensson)	»	»	»	1897
Nanna Fogelklou	»	»	»	1897
Naëmi Linder (född Sjöberg)	»	»	»	1898
Jane af Sandeberg	»	»	»	1899
Sigrid Bengtsson, Maria Harms	»	»	»	1901
E. O. Beinhoff	»	»	»	1902

Jakob Bölling. Inez Berzelius. Signe Lagergren. Verner Wester.

om Gud vill ge mig penningar till att hålla sådana kurser här och hvar.

Nu måste jag sluta med hjärtliga hälsningar till Anna, Torsten och hans syskon samt kommittéen, missionärerna och öfriga vänner från *Fredrika.*

*

Basel annandag Påsk 1902.

»Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.»

Kära vänner! *Guds frid!*

Om en stund skola vi lämna Basel och fortsätta med tåg direkt till Genua. Vi ha här fått njuta en skön hvila i ett godt kristligt härberge och ha blifvit mycket uppfriskade däraf. Staden har också haft mycket tilldragande för oss. Jag bevistade i dag kl. 6,30 »Oster Kommunion» i katolska kyrkan för att få se denna stora åminnelsegudstjänst. De andelösa hastigt genomgångna ceremonierna och afguderiet med hostian gjorde mig dock beklämd. Det enda, som, tilltalade mig, var, när prästen öppnade en nisch i altaret, då ett tomt kors med ett linnekläde framträdde. Jesu sista ord på korset, »det är fullkomnadt» — blefvo då ännu mera lefvande för mig.

»Genom lidande till seger
Är den väg, som Jesus gått.
Och en annan väg att vandra
Vi ej löfte hafva fått.»

I sällskap med ett par af kamraterna gjorde jag också ett besök i Baselmissionens stora hus. Missionsmuseet, lärosalarna, sängkamrarna och bönerummen för dem, som behöfva stilla stunder, besågo vi, ledsagade af en af eleverna. Hemmet för missionärernas på fältet barn intresserade oss särskildt, då våra barns uppfostran ju ligger oss på hjärtat och frågan, huru den skall kunna ordnas, för oss är särdeles brännande. I Baselmissionen har frågan lösts så, att ett hem bildats för gossar och ett annat längre bort för flickor. Barnen mottagas vid 6 års ålder (eller tidigare i särskilda fall) och bibringas den bästa skolundervisning och fostran, tills de äro konfirmerade. Vid utträdet får hvarje gosse en gåfva, bestående af kläder, böcker och 1,000 fr., hvarpå han antingen kan inträda i läroverkets högre afdelning eller söka sig praktiskt arbete. Hemmet utmärkte sig för den största enkelhet, men allting var ordentligt. Utmärkta lärare komma till hemmet och gifva lektioner, som hafva så godt namn om sig, att de bevistas af äfven utom hemmet boende ungdom. Då vi kommo på gården, funno vi en skara af gossarna kostymerade som rödskinn, stridande under ledning af en af lärarne. Bergling och Agnes Forssberg »knäppte» dem i anfallspositionen, så det är möjligt, att I får göra närmare bekantskap med dem i S. L.

Vi skola nu göra oss i ordning att fortsätta vår resa. Godhet allenast och nåd hafva följt oss hittills, och vi veta, att han, som för oss ut, heter Trofast och Sannfärdig. Vi äro alla vid god hälsa och godt mod. Systrarna Janzon och Burén stannade icke här, men vi sammanträffa på vägen, annars i Genua.

Med varma hälsningar från oss alla.

Eder i Herren
Hugo Linder.

Brefafdelningen

T'ong-cheo-fu den 18 jan. 1902.

Käre broder Folke!

Nåd och frid!

Är det ej underligt, att jag har kommit till *T'ong-cheo?* Aldrig hade en tanke på något sådant kommit i min hjärna, förrän vi mötte Henrik vid *King-tsi-kuan* och han framställde förslag därom. Det är nog mycket svårt att vara på en annans station. Det dröjer alltid en tid, innan man lär sig förstå hvarandra. Vi ha *Shï-kiao-ins** hustru och dotter här. Den förra har förfärligt svårt att lära. *Ki-rïe* mor är också här för ett par veckor kanske. Ack om Herren finge vinna hennes hjärta!

*Kao-kiao-in*** är en mycket snäll broder efter hvad jag kan finna och mycket hemma i Guds ord. — Alla lärjungar äro ännu ej komna till skolan, två från *Uei-nan* väntas, och vi blefvo så glada, då vi fingo höra det; vi fruktade, att de ej skulle komma. Unga fru Kao och hennes syster äro båda duktiga att läsa. *Pïta-sao* från *Uin-ch'eng* är här med oss. Hon är ock så duktig att läsa. Vi ha Fann s. s. till lärare. Han tycks vara en snäll och anspråkslös man.

Det höres hoppfullt från *Hua-cheo.* Där är en *sï-ie**** vid namn *P'eng* i *Hua-cheo,* som tror på Gud. Och flere barberare ha börjat tro på Gud. *Chang Chao Hsiang* har mycket nit om Guds evangelium. Hans hustru har nu börjat tro på Gud. Hon kanske också kommer till katekesskolan.

Om Herren vill ha mig på jorden några år till, så tror jag, han vill, att jag skall arbeta för honom på detta sätt: att ha läs- och bibelkurser för kvinnor. Ack, om jag hade lika mycken makt, som jag har vilja. Undrar,

* Shï var den förste af de döpta i Tong'cheo.
** Evangelisten.
*** Sekreterare i rådhuset.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
A. HYLANDER, *kyrkoherde.*
I. LANDGREN, *ingeniör.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under April månad 1902.

N:o		Kr. Ö.
293.	G. A. S. gen. A. S., Stockholm	300: —
294.	Insaml. vid missionsafton i Kramfors annandagpåsk gen. J. N.	58: 12
295.	Kollekt i Lindesberg gen. A. P.	21: —
296.	Från J. gen. H. R., Malmö	5: —
297.	J. E. S., Stockholm	200: —
298.	J. F. W., Wexiö	30: —
299.	Gen. skioptikonförevisning i Skellefteå gen. H. D.	139: 89
300.	E. L. gen. d:o	5: —
301.	Kollekt i Bureå d. 26/3 gen. d:o	21: 22
302.	D:o i K. F. U. K. Sk—eå gen. d:o	14: 17
303.	M. B. Sk—eå gen. A. D.	10: —
304.	Onämnd, Skellefteå gen. H. D.	10: —
305.	Dräng hos grossh. M. gen. d:o	1: —
306.	Sparbössemedel från Skellefteå gen. d:o	115: —
307.	Missionsvänner i Bränsta & Mos gen. P. S.	20: —
308.	Okänd gen. L. Joh—n gen. A. Å., Helsingborg	5: —
309.	Från Tuna gen. A. R., Matfors	25: —
310.	Försålda frimärken	8: —
311.	Från missionsvänner i Hole till S. Bengtssons underhåll gen. J. H. W.	60: 85
312.	Kvinnofören. i Ofvansjö till d:o gen. d:o	15: —
313.	K. B. med fru	200: —
314.	Missionsvänner i Huskvarna gen. N. O.	50: —
315.	Fru O.	10: —
316.	Från en vän i Gulleråsen gen. A. D.	6: —
317.	Boda mfg gen. d:o	9: —
318.	Från P. A. B., Värnanäs & A. G., Karlskrona	86: 50
319.	S. E—n; sparbössemedel	17: 50
320.	A. F., Sved & Baskarp	10: —
321.	Torps i Myresjö syförening gen. P. E. P., Hvetlanda	40: —
322.	Ett tack till Herren gen. d:o	25: —
323.	J:s i Holsby sparbössa gen. d:o	10: —
324.	Kollekt i Boden gen. O. N.	16: 63
325.	D:o i Heden gen. d:o	12: 03
326.	Onämnd i Boden	5: —
327.	Kollekt i Umeå gen. T. S.	41: 77
328.	D:o i Umeå landsförsaml. gen. O. A.	33: 54
329.	Gen. skioptikonförevisning i Umeå	81: 41
330.	Kollekt i K. F. U. K., Umeå gen. L. U.	13: 35
331.	Gen. skioptikonförevisning i Luleå gen. O. V.	92: 42
332.	D:o d:o i Sollefteå gen. L. S.	55: —
333.	Gåfva af d:o	25: —
334.	Sparbössemedel från Skärfsta gen. E. G.	50: —
	Transport kr.	1,954: 40
335.	Kollekt i Skärfsta gen d:o	5: 10
336.	O. L., Gäfle: sparbössemedel	26: 10
337.	Östra Härads ungdomsförbund gen. A. S.: Till Bloms underhåll	400: —
338.	J. A. H., Idehult, Påryd	50: —
339.	Provision från H. H. gen. Red. af Svt	3: 50
340.	Kollekt i Skellefteå kyrka påskdagen gen. C. A.	125: —
341.	Från en söndagsskolklass i Ateneum gen. J. af S.	56: 50
342.	O. B., Jönköping	50: —
343.	Gåfvomedel från Mora gen. M. S.	210: —
344.	A. D., Jönköping	10: —
345.	G. R.	5: —
346.	O. K., Stockholm	100: —
347.	O. & H., Ystad	15: —
348.	A. de B., Stockholm	100: —
349.	Gen. skioptikonförevisning i Sundsvall	29: 10
350.	D:o d:o i Ånge gen. J. F. D.	10: 60
351.	A. H., Ånge, sparbössemedel gen. d:o	17: —
352.	Beh. af kaffefest & öfverskott å »Sinims Land» gen. d:o	23: 55
353.	C. & A. B., Tönshammar, Sandarne	15: —
354.	Kollekt i K. F. U. M., Gäfle gen. A. B.	8: 16
355.	Gen. skioptikonförevisning i Gäfle	24: 75
356.	Kollekt i Falun gen. E. E.	11: 60
357.	Skioptikonförevisning i Falun	28: 40
358.	D:o i Hedemora	63: 95
359.	H. S., d:o	10: —
	Summa kr.	3,352: 71

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Må vi få jubla öfver din seger och i vår Guds namn resa upp banéret.

Jullådorna.

För missionärernas anhöriga och vänner bedja vi härmed få meddela, att sakerna till jullådorna skola vara inlämnade före den 1 augusti, och böra de sändas under adress: Missionshemmet, Sundbyberg.

Stockholm. Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1902.

7. Årg. JUNI 1902. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*30 Lästmakaregatan 4 tr.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Inez Berzelius.

Signe Lagergren.

Innehåll:

Förhärligad för att förhärliga. — Missionens 15:de årshögtid. — Brefafdelningen. — Våra inföddes afdelning. — Kinesiskt sorgekväde. — Framtidsutsikter för missionen i Kina. — Guds trofasthet. — Kristendomens segrar. — Från skilda håll. — Redovisning. — Meddelanden.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Förhärligad för att förhärliga.

Af *August Berg.*

Föredrag vid Svenska Missionens i Kina 15:de årshögtid den 8 maj 1902.

Vår text utgör en del af Jesu öfversteprästerliga bön. Han beder i densamma för sina lärjungar och för dem, som genom deras ord skulle komma till tron. Han beder, att Gud måtte bevara dem, helga dem och hjälpa dem, att de alla måtte vara ett, så att världen skulle tro, att Fadern hade sändt honom.

Men när han så beder om dessa tre viktiga saker för sina lärjungar, har han endast en bön för sig själf, den bönen nämligen, att Fadern måtte förhärliga honom, på det att han ock måtte kunna förhärliga Fadern. *Förhärligad för att kunna förhärliga.*

Detta var Kristi uppgift här på jorden. Och i viss mening kan man väl säga, att Jesus redan vid sin ankomst till jorden var förhärligad. Ebreerbrefvets författare säger i det första kap., att Kristus var Guds väsens afbild. Och i Joh. första kap. heter det: Vi skådade hans härlighet såsom den af Fadern enföddes härlighet. Och Petrus vittnar om, att de sågo Jesu härlighet, när de voro med honom på det heliga berget. Men i allra högsta bemärkelse förhärligade Jesus sin Fader, när Guds frälsningsplan med människorna genom honom nådde sin fullbordan. Därför kunde ock Jesus, när några greker bådo att få se honom, säga: stunden har kommit, att Människosonen skall varda förhärligad. Och då han räckte Judas det indoppade brödstycket, sade han: Nu är Människosonen förhärligad, och Gud är förhärligad i honom.

Men Jesus nådde icke denna punkt af sin verksamhet på en gång. Han måste lära lydnad, därigenom att han led. Och äfven på honom får tillämpas orden: Den rättfärdiges stig är såsom ljuset af den uppgående solen, som lyser mer och mer, till dess dagen nått sin höjd.

Jesus förhärligade sin Fader, då han med sina föräldrar återvände till Nasaret och var dem underdånig, såsom det höfves ett barn att vara. Han förhärligade sin Fader, då han vid bröllopet i Kana gjorde sitt första under och därigenom uppenbarade sin härlighet. Han förhärligade sin Fader, då han i öknen öfvervann frestelserna, hvilka helt visst kommo icke blott utifrån utan äfven inifrån. Jesus förhärligade sin Fader, då han vid Lasari graf sade till Marta: sade jag dig icke, att, om du trodde, skulle du få se Guds härlighet. Och hon fick se den, när lifvets furste besegrade dödens furste. Men i allra högsta och fullaste mening förhärligade Jesus sin Fader, när han uppgaf sin anda på korset och kunde säga: Fader, jag har fullbordat det verk, du gifvit mig att utföra.

Förhärligad för att förhärliga är äfven din och min uppgift här på jorden. Du, som en gång låg där som en borttappad penning, med kungsprägeln kanske nära nog utplånad och öfverhöljd af syndens smuts och damm, du blef förhärligad, när du blef återfunnen och blef en ny skapelse i Kristus Jesus. Då strålade gudomens härlighet fram genom dig. Du, som låg där som en spillra blott af hvad Gud ämnat dig till, blef förhärligad, när du åter vände ansiktet mot fadershuset och nalkades din Fader med bönen: Gör mig som en af dina legodrängar. Du hann knappt framstamma den bönen, förr än du möttes af faderskyssen och fadersomfamningen; och de nya skorna och ringen, Andens underpant, räcktes dig. Du fick då smaka något af den tillkommande världens krafter.

Men du blef förhärligad för att förhärliga. Det skedde icke, för att du skulle lefva dig själf utan för honom, som för dig är död och uppstånden.

Vi fira i dag åter en missionshögtid. Och hvad är ändamålet med dessa högtider? Det är väl att påminna oss människosläktets förhållanden gent emot Frälsaren. Vet världen i stort sedt af, att hon äger en Frälsare, som lefver, regerar och kan frälsa? Finns det väl bland jordens alla millioner en enda människa, som icke är värd att frälsas? Finns det en enda, som Jesus icke är villig att frälsa? På alla dessa frågor måste vi svara *nej*. Ehuru det nyss tilländagångna århundradet blifvit kalladt missionens århundrade framför alla andra, hvilket det ock i sanning varit, och det nya århundradet, om Herren dröjer, väl kommer att öfverträffa det gångna i fråga om missionsarbete, måste man likväl instämma med en andens man, som sagt: vi hafva handlat, som ägde vi en evighet att utföra vårt arbete på, och som ägde de människor, vi försöka nå med evangelium, en evighet, under hvilken de kunde nås, under det att vår tid att tjäna och att nås i själfva verket snart är förgången.

I slutet på det 17:e århundradet, då missionsarbetet blef en hjärtesak för några behjärtade Herrens män, framställdes i engelska parlamentet en begäran, att man måtte få börja mission i Indien, där det Ostindiska handelskompaniet då var rådande. En medlem af parlamentet uppträdde då och yttrade: »Jag önskar hellre, att en skeppslast med djäflar sändes till Indien, än att en enda missionär skulle få komma dit». Det vore omöjligt, att någon i våra dagar skulle fälla ett sådant yttrande. Det har gått framåt från den ena segern till den andra äfven i fråga om missionens sak, denna sak, om hvilken människorna icke borde hafva mer än en enda mening. Men, när Jesus själf, missionens banérförare, konung och herre, tum för tum måste kämpa sig igenom och blef missförstådd och motsagd af sin samtid, huru skola då hans tjänare kunna vänta att finna annat mottagande!

Det är missionshögtid i dag, och Svenska Missionens i Kina 15:e årshögtid. För 15 år sedan ägde Sverige ett enda vittne i Kina. Nu kunna de skandinaviska vittnena därute beräknas till omkring 200. Äfven genom denna Svenska Mission, som vill vara en Herrens tjänarinna, har under årens lopp något öfver 30 arbetare blifvit utsända. Af hvad som genom dessa arbetare vunnits, hafva vi fått se något, den stora dagen skall göra allt uppenbart.

Förhärligad för att förhärliga, det är ock de fyra syskons uppgift och hjärteönskan, hvilka i dag äro ibland oss för att afskiljas för missionsarbetet i Kina. Att de i dag afskiljas, det är uppfyllelsen icke blott på deras egna utan äfven på många andras böner. Gud har en plantskola här på jorden. Då och då gör han sina utgallringar och omplanteringar. Och han har i dag utvalt två bröder och två systrar, som skola tjäna honom i Kina. På dem skall profetens ord gå i uppfyllelse: De skola kallas rättfärdighetens ekar, planterade af Herren till hans namns förhärligande.

Då tanken dröjer vid dessa våra bröder och systrar, se vi en af dem, en ung man, som lärt sig den för lifvets kamp så viktiga konsten att icke blott befalla utan ock att underordna sin egen vilja under andras, som lärt sig att under för köttet ganska brydsamma omständigheter bekänna Jesu Kristi namn. Han skall från denna stund helt vara en Jesu Kristi stridsman, iklädd Kristi stridsrustning. Hafva vi då icke anledning hoppas, att de segrar, som genom honom skola vinnas, skola blifva segrar öfver ondskans andemakter på jorden, i hvad form dessa än framträda! Vår tanke dröjer vid en annan af dessa våra syskon, som i lifvets ungdom tog på sig den korsmärkta dräkten och lärde sig äfven hon att under mycket svåra yttre omständigheter bekänna Jesu namn. Och då hon nu utgår på missionsfältet, är hon ingen nykristen utan en pröfvad och erfaren kvinna. Vår tanke dröjer vid den tredje, som äfven hon i unga år vanns för Herren. Hon har smakat kunskapens frukter men äfven frukterna af lifvets träd. Nu lägger hon sig och sina gåfvor vid Mästarens fötter och är villig att förhärliga honom genom sitt lif, ja, om det så behagar Gud, genom sin död. Och vår tanke dröjer slutligen vid den fjärde, som i unga år lärt att böja sin rygg icke blott under arbetets ok utan ock under Kristi ok. Och han har funnit båda lätta att bära. Han utgår nu, medveten om att intet arbete är för ringa att utföra för Jesus. Han är villig att tjäna efter den nåd, Gud gifver honom. Vi tro därför, att vi hafva anledning att tacka Gud för dessa fyra medarbetare, och att de äro af Gud gifna åt Svenska Missionen i Kina.

På hvad sätt skola nu Herrens sändebud i Kina förhärliga Gud? Jesus säger i Joh. 15 kap.: Därigenom är min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt. Fruktbärande kan ju en kristen blifva, hvar han än vistas. Men Gud har på ett alldeles särskildt sätt kallat dessa vittnen att nu ute i Kina förverkliga detta Herrens ord. På hvad sätt skall detta tillgå? Jag vill till dessa vittnen ställa denna uppmaning: gån ut till Kina med bibeln i handen och i hufvudet, men framför allt i edra hjärtan. »Detta är det eviga lifvet, att de känna dig allena, sann Gud, och den du har sändt, Jesus Kristus.» Det finnes icke något annat namn under himmelen människorna gifvet, i hvilket de kunna varda saliga, än Jesu Kristi namn. Låt aldrig världsvisheten fördunkla budskapet om Jesus Kristus. Låt aldrig själafienden få hviska i edra öron, att det finns något annat namn, i hvilket människorna kunna varda frälsta, än i tron på den korsfäste och himlafarne Frälsaren. Kommen ihåg, att korsets predikan alltid måste vara en dårskap för dem, som varda förtappade, men att den är en Guds kraft till frälsning för hvar och en, som tror. Vi hafva helt visst mångas ögon fästa på oss i dag, och det skulle icke förvåna oss, om morgondagens tidningar hade mycket att berätta om det dåraktiga i att ånyo utsända missionärer till Kina, till ett folk, som, enligt hvad de säga, icke blott står lika högt utan högre än vårt eget i flere afseenden. Så beskärma sig många öfver denna nya förspillning af personliga krafter och penningar. Men gören I, som Jesus gjorde. Han gjorde sitt ansikte som flintan och vände det rakt framåt mot Jerusalem. Kommen ihåg, att det är af vikt att alltid hafva målet i sikte och likna pilen, som, sedan den lämnat strängen, flyger rakt mot målet.

»Detta är evinnerligt lif, att de känna dig allena, sann Gud, och den du har sändt, Jesus Kristus.» Vi behöfva detta budskap, och kinesen behöfver det äfven. Gud har skapat människosläktet af ett blod, och han har nedlagt evighetsträngtan i våra hjärtan. Vi hafva hört, att infödingar på Söderhafsöarna sändt gåfvor i form af penningar i och för Kinas evangelisering. Många mena väl, att de gjort detta på grund af påverkan från sina lärare. Men med den kännedom, vi äga, om de till kristendomen omvända kineserna och om det gemensamma drag, som kännetecknar alla Guds barn, hvilket folk och hvilka stammar de än tillhöra, kunna vi om dessa kristna på Söderhafvets öar säga: Kristi kärlek tvingade dem att göra något för sina bröder i Kina. De hade, som en gammal neger uttryckte sig, ätit af honungskakan, och så måste de skicka en bit äfven till andra.

Så vare då detta vår gemensamma uppgift att själfva varda förhärligade för att genom vårt lif här nere förhärliga vår Frälsare. Men icke blott detta. Vi skola ock varda förhärligade för att en gång se vår Frälsares härlighet och själfva förhärligas med honom.

I slutet af det underbara kapitlet, hvarur vår text är hämtad, säger Jesus själf — och det är den enda gång han använder ett bestämdt uttryckssätt, när han talar med sin himmelske Fader — han säger: Fader, *jag vill*, att, hvarest jag är, där skola ock de vara med mig, hvilka du har gifvit mig, på det att de må se min härlighet, som du har gifvit mig. Kristus var rättvis. Han ville icke, att hans lärjungar här på jorden endast skulle arbeta och kämpa under många gånger kanske mycket ogynnsamma förhållanden och aldrig få erfara någon glädje. Kristus, som en gång i sin Faders rike skall dricka det nya vinet med alla sina heliga, har ordnat det så, att i vårt arbete och under detsamma finns något, som heter omväxling och vederkvickelse.

Ute på missionsfältet få vi ofta göra den erfarenheten, hvilket är mycket uppmuntrande och trosstärkande. Det händer ibland under arbetets enformighet och svårigheter, då man mötes af mot-

sägelser och brist på uppmuntran, då kroppslig svaghet och annat sådant stöter till, att man känner sig vara nära att duka under och säga med profeten: förgäfves har jag arbetat, fåfängt har jag förspillt min kraft. Men då kommer Herren i rätta ögonblicket med hjälpen. Han kommer med den i form af uppmuntran. Jag har ofta sagt till mig själf och andra: nu måste jag resa hem och hvila. Men så har Herren kommit med uppmuntran, och då har tonen ljudit på annat sätt, nämligen så här: jag vill aldrig resa hem, jag älskar att vara här. Ja, så handlar Gud med de sina. Hvar vi än äro, vare sig vi som Herrens tjänare förhärliga Gud på missionsfältet eller här hemma i Sverige, är Gud trofast mot oss och skall aldrig låta oss frestas öfver vår förmåga, utan med frestelsen göra en utgång, så att vi kunna uthärda den. Gud har många öfverraskningar i beredskap åt oss. Många svårigheter, som nu visa sig som höga berg, skola varda som slät mark, och då svårigheterna synas oss så oöfverstigliga, att vi som profeten lägga oss ned under ginsterbusken och önska oss döden, skall Herren komma i rätta stunden, läka och vederkvicka oss.

Till sist skola det nya Jerusalems portar öppnas och vi få sitta till bords med Kristus och alla frälsta i Guds rike. Och hvad skola vi då få se? *Guds härlighet.*

Det berättas om skalden Georg Stiernhielm, att han en gång som barn gick vid sin faders sida och betraktade de många stjärnorna, som lyste på himlahvalfvet. När då hans fader frågade honom, hvad dessa stjärnor voro, lär gossen hafva svarat: När Gud fader, som är en gammal man, går fram öfver himlahvalfvet, stöder han sig tungt på sin staf. Här och hvar gör käppen ett hål på himlahvalfvet, och då lyser himmelens härlighet igenom. Stjärnorna äro Guds härlighet, menade alltså den lille. Man kan tycka, att detta var en barnslig tanke. Men månne det icke låg sanning i densamma? Guds härlighet uppenbaras på så många olika sätt. Och dock är det härligaste, som vi se *här* i lifvet, icke annat än afvigsidan. Vi få icke se rätsidan, förr än Jesus uppenbaras för att förhärligas i sina heliga.

Må vi då på denna högtidsdag, på missionens högtidsdag, både missionärer och missionsvänner i allmänhet, gripa nya tag, gripa nya tag i Jesus Kristus, vår frälsningshöfding, och nya tag i korset. Detta skall stärka oss till vår invärtes människa. Må vi ock ikläda oss hela Guds vapenrustning, med hvilken vi kunna nedslå alla fiendens härar. Och vare vårt valspråk detta: förhärligade för att förhärliga.

Och till eder, som nu utgån, skulle jag vilja gifva ett ord ur 2 Tess. 1: 11, 12. »*Fördenskull bedja vi ock alltid för eder, att vår Gud ville anse eder värdige kallelsen och krafteligen fullborda hvarje godhetens uppsåt och trons verk, på det att vår Herre Jesu Kristi namn må varda förhärligadt i eder, och I uti honom, efter vår Guds och Herren Jesu Kristi nåd.*» Amen.

Missionens 15:de årshögtid.

Kristi himmelsfärdsdag hade »Svenska Missionen i Kina» åter glädjen att fira en årshögtid. Det var den 15:de i ordningen. För oss, som voro med från början, synes det fast otroligt, att så många år förrunnit, sedan denna mission bildades. Så är det dock; de fly våra år; men huru mycken trofasthet och nåd har ej Herren under den gångna tiden bevisat sina tjänare. Hans välgärningar, huru många äro de icke! De stå ej till att räkna; men de uppväcka hos oss den innerligaste tacksägelse till honom och mana oss så kraftigt att i barnslig tillförsikt och förtröstan på hans namn lefva honom mycket nära den tid, som han ännu vill beskära oss. Han håller tro evinnerligen, och all ära skall vara hans.

Mötet, som hölls i kyrkan vid Floragatan, öppnades af ordföranden, som läste Ps. 96, ledde i bön och erinrade om att Herren under det gångna året på nytt öppnat dörrarna i Kina för missionen, så att arbetarna i de flesta fall kunnat återvända till sina verksamhetsfält. Ja, t. o. m. sådana trakter, där missionärer förut icke fått tillträde, ha nu öppnats för dem. Som ett exempel på, att verksamheten genast efter oroligheternas stillande med kraft fortsatts, nämnde tal., att genom de olika missionssällskapen biblar eller delar däraf spridts till ett antal af $1^1/_2$ millioner, och att på vissa trakter har antalet döpta varit större än något år förut. En blick tillbaka på det gångna året gifver oss sålunda många bevis på Guds trofasthet och nåd, hvilket för oss bör vara en maning att tacka och prisa honom.

Blicka vi åter framåt, se vi tecken, som mana oss att väl använda tiden. Kina är icke längre det isolerade land, det fordom varit. Det står nu i många afseenden i rapport med Västerlandet. Mäktiga materiella och intellektuella krafter äro i verksamhet att göra sitt inflytande gällande i det stora Kina. Men ingenting annat än evangelium kan omskapa Kina. Det är den lefvande Jesus Kristus Kina likaväl som Sverige behöfver. Det kräfves därför af oss, missionens vänner, att vi sätta in alla våra krafter för att vinna Kina åt Kristus.

Arbetet synes nu ock kunna med kraft återupptagas. Vi hafva nu tolf arbetare ute på fältet, sju äro på väg dit eller hafva i dagarne kommit fram, och i dag få vi afskilja fyra nya medkämpar. Till hösten hoppas vi därför få utsända en ny skara vittnen.

Missionär August Berg höll därefter missionspredikan med ledning af Joh. 17: 1 öfver ämnet: Förhärligad för att förhärliga (se sid. 50), hvarpå års- och revisionsberättelserna föredrogos.

Efter sången: »O, du som gaf ditt lif för fåren» etc. talade sekreteraren med ledning af 2 Kor. 5: 14, 15 till de missionärer, som skulle afskiljas.

1. *Kristi kärlek* var den stora drifkraften i allt Pauli arbete, och i denna mäktiga kraft måste all verksamhet för Gud och hans rike bedrifvas. Andra krafter kunna väl vara goda och nyttiga, men de förslå icke.

Paulus hade fått en djup inblick i Kristi kärlek, och därigenom hade människosjälarna blifvit så oändligt dyrbara för honom. I den mån denna kärlek öppnar sig för vår inre blick och fyller våra hjärtan, blifva människornas själar så dyrbara äfven för oss. Kristi kärlek

tvingar oss att söka deras räddning, förkunnande dem Guds frälsning.

2. *Kristi kärlek* gjorde Pauli lif rikt på välsignelse. Se, huru han hastade ut med försoningens ord från plats till plats. Han predikar och brinner, och hans vittnesbörd bär frukt icke blott i en och annans hjärta, utan kristna församlingar uppstå i den ena staden efter den andra.

3. *Kristi kärlek* gaf Paulus vidare makt att uthärda lidanden. Han fick genomgå många sådana (se 2 Kor. 11: 24—27, Rom. 8: 36). »Men», säger han, »i allt detta öfvervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss».

Älskade syskon, vi äro förvissade om, att Jesu Kristi kärlek bor i edra hjärtan, och att det är denna kärlek, som tvingar eder att utgå till Kina med försoningens ord, och vi tro, att denna Kristi kärlek skall frambringa frukter uti edert lif. Herren skall föra eder till själar, män, kvinnor och barn, som skola emottaga förkunnelsen och låta sig frälsas. Men denna kärlek skall ock gifva eder kraft att uthärda de lidanden och svårigheter, som Herren torde tillstädja att möta eder. Dessa må sedan härröra från det svåra språket eller från iakttagandet af gängse seder och bruk eller från falska bröder. Jesu Kristi kärlek, som tvingar eder, skall gifva eder makt öfver all fiendens här, och med denna förvissning afskilja vi eder i Herrens namn och för hans tjänst. Hvile hans välsignelse öfver eder!

Men, käre missionsvänner, också ett ord till eder. Måtte Jesus Kristus så få fullborda sitt verk i oss, så utgjuta sin kärlek i våra hjärtan, att vi alla må kunna bekänna: Kristi kärlek tvingar mig — tvingar oss att verka hans verk medan dagen är, natten kommer, då ingen kan verka.

Under bön och handpåläggning blefvo de nya missionärerna därpå invigda till Herrens tjänst i Kina.

Härpå sjöng patron Hedengren: »Så tag nu mina händer och led du mig» etc.

Förmiddagens möte afslutades med afsjungandet af »Oss välsigna och bevara» etc.

* * *

Kl. 6 e. m. talade Folke öfver Matt. 7: 7, 8, och skola vi i nästa nummer af »Sinims Land» återgifva hans föredrag in extenso. Härefter lämnade de missionärer, som hoppas få utgå i september, minnesspråk och afskedsord till missionsvännerna.

Sandberg erinrade om att Herren, som redan gjort sitt intåg i Kina, vill i sin kärlek och allmakt tränga allt längre in. Missionärernas uppgift vore att rödja väg för Herren och att vara hans sändebud, förelöpare och budbärare.

Lärjungarna fingo en gång på Jesu befallning vältra bort stenen från Lasari graf. Så ha också Guds tjänare i Kina fått i uppdrag att vältra bort en sten här, en sten där. De ha ej blifvit lämnade utan verktyg och vapen. Vapnet är Guds ord, såsom det i Jeremia heter: »Är icke mitt ord såsom en eld och såsom en hammare, den där berg sönderslår?» Och på ett annat: »Guds ord är skarpare än ett tveeggadt svärd och går igenom, till dess det åtskiljer själ och ande, leder och märg».

Må vi således gå ut med Guds eget ord, Guds frälsnings evangelium, att Herrens röst må höras, hindren borttagas och väg rödjas.

Sekine Sandberg: »Ett har jag begärt af Herren, därefter söker jag: att jag må bo i Herrens hus i alla mina lifsdagar för att skåda Herrens ljutlighet och begrunda i hans tempel.»

Endast och allenast i Jesus finner vår själ sin tillfredsställelse, och då vänta vi intet af människor utan allt af Gud. Hålla vi till hos Jesus, ha vi det godt och bli delaktiga af hans sinne.

Äfven vännerna hemma ha sitt stora ansvar, när det gäller missionen i Kina, och hoppades hon, att Herren rikligen skulle välsigna deras arbete därute.

Maria Pettersson betonade vikten af att orubbligt hålla fast vid kallelsen. Det är möjligt för oss att förfela vår kallelse, men »Herrens kallelse och nådegåfvor äro sådana, att han icke ångrar dem». Nehemia var viss i sitt sinne. Måtte också vi vara det!

Vi gå icke ut i vår egen kraft utan på Guds ords grund, och för att han bjudit oss att gå.

Naëmi Linder gaf till minnesord: »Hafva vi dött med, så skola vi ock lefva med, uthärda vi, så skola vi ock regera med, förneka vi, så skall han ock förneka oss, och äro vi trolösa, så förblifver dock Gud trofast, ty han kan icke förneka sig själf.»

J. Bölling påpekade den stora förmån, som ligger i förbönen och tryggheten att veta sig vara »benådad i den älskade». Han var själf ett svar på bön och fann det så stort att få följa sin Herres kallelse och gå ut med evangelii budskap. »Vi äro hans verk, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, hvilka Gud förut beredt, att vi skola vandra uti dem.»

Verner Wester: »Låt oss icke förtröttas att göra det goda; ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna»? Uti detta ord ligger både en uppmaning, ett löfte och ett villkor.

Inez Berzelius hade under många år bedt Herren sända henne ut på missionsfältet. Nu stode hon färdig att gå, viss på att Herren kallat henne, och att han behållit henne så länge i hemlandet för att fostra henne för detta värf. Anförde Pauli ord: »Trofast är han, som kallat er, han skall ock göra det», och bad missionsvännerna, att de äfven i bön skulle tänka på dem, som missionärerna lämna kvar här hemma, att Herren själf må fylla tomrummet i deras hjärtan.

Signe Lagergren: »Ty Kristi kärlek tvingar oss, som hålla så före, att en har dött för alla, och därför hafva alla dött.» Emedan Herren lidit och dött för henne, ville hon lefva helt för honom, endast för honom.

Johannes Rinman afslutade mötet med att framhålla vikten af att »sammanfatta allt i Jesus Kristus». Således, skulle missionsvännerna icke tänka på dessa utgående missionärer såsom förenade med arbetet i Kina utan såsom förknippade med Herren Kristus själf. På så sätt skulle vi ännu efter tio år lika lifligt minnas dem i våra böner, ty, hvad vi sammanfatta med Kristus själf personligen, måste för oss bli en hjärtesak.

* * *

Lofvad vare Herren evinnerligen. Amen! Amen!

Ngan-k'in den 26 mars 1902.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

»Ty vi vandra i tro, icke i åskådning.» 2 Kor. 5: 7.

Huru dyrbar är icke tron, då den blifvit pröfvad. I gångna tider visade våra fäder oss exempel på dess värde och äkthet. Om vi icke blott vilja *kallas* kristna utan i verklighet *vara* kristna, måste vi äga denna för en kristen oumbärliga gåfva. Vi äro förenade genom densamma med allt, hvad som tillhör den tillkommande världen. Ja, vi skola lefva af tro, Hab. 2: 4. Genom tron blefvo vi frälsta, genom tron skola vi också lefva i Herren. Huru mycket behöfva vi ej öfva denna gåfva, som vi fått af Gud. Vi härute på fältet, såväl som ni, kära missionsvänner, må helt visst erkänna, att ingenderas tro blifvit tillräckligt öfvad för att lära känna hela fullheten af vår Guds rikedom och makt, och tron är ju den enda nyckeln till hans rika förrådshus. Det är trons föremål, som gör tron dyrbar, och ju *mera* vi lära känna Kristi outtömliga rikedomar, ju dyrbarare blir vår tro. Gud skall blifva stor för oss!

Denna början af mitt bref är föranledd af den maning af Guds Ande, jag känt, sedan jag kom hit ut, att ej lefva för de ting, som synas, utan för dem, som icke synas. Jag menar ej, att vi skola vara onaturliga uti vår handel och vandel här på jorden utan att vår själsblick städse måtte vara riktad till Gud, källan af all andlig såväl som lekamlig välsignelse.

Det synes mig, som om kinesen, då han kommit till tron, rätt fattat sin ställning i detta afseende. Allaredan har jag gjort glädjande iakttagelser den korta tid, jag varit tillsammans med de infödda kristna här i Ngan-k'in. Se här ett exempel. För en lång tid tillbaka ha vi haft en förfärlig hetta med åtföljande torka. Vi voro alla mycket bekymrade öfver detta. Förra året vid denna tiden var landet här omkring öfversvämmadt, så att all gröda därigenom förstördes, och hus och landtgårdar ödelades. Till följd af denna olycka finnes här hela bondfamiljer och andra, som till kost få nöja sig med litet ris, uppblandadt med lera. Från landsorten hörde vi, att, om icke regn fölle inom ett par dagar, allting skulle torka bort.

Några infödda kristna beslöto då att samlas till ett bönemöte uteslutande för denna sak; händelsevis hade vi studerande vid hemmet också ett bönemöte samma afton. Hela aftonen hade de legat på sina knän, ropande till Gud, att han måtte sända dem regn. Följande natt väcktes vi alla af ett väldigt åskväder med åtföljande skurar af regn. Detta har nu fortsatt omkring en hel vecka. Det berättades för mig, att en af de infödda kristna (en f. d. soldat), då han hörde regnet falla, gick upp ur sin säng och föll på sina knän, tackande och lofvande Gud.

Huru många af oss skulle ha' gjort på samma sätt? O, när jag ser dessa kära infödda kristna, synes mig deras tro på den lefvande Guden vara så verklig! Flera af missionärerna härute kunde berätta oss exempel efter exempel på huru tillitsfull och orubblig deras tro är på bönen.

När vi se kinesen böja sig ned för sin afgud, så låtom oss ej tro, att detta uti de flesta fall endast är en form. Huru mycket mera intensiv blir ej hans tro, då den omfattar den lefvande Guden. Han tror verkligen, att hvad han beder om, det skall han få. Hafva vi ej mycket att lära af honom uti detta stycke?

Man finner, att arbetet här ute måste vara grundadt på orubblig tro på Gud. Många sorgliga erfarenheter få de stationerade missionärerna stundom göra här. Ibland en skara af »sökare» finnas måhända sådana, som af fruktan för följderna af ett öppet bekännande af Jesu namn vända tillbaka. En sådan är t. ex. en af våra lärare uti språket. Jag är förvissad om, att han är en kristen, han t. o. m. öppnar klassen med bön, han känner lifvets väg efter att hafva varit ibland kristna i åtta år och undervisat de missionärer, som under den tiden genomgått skolan. Men ty värr har han ännu ej öppet bekänt Herrens namn, hvilket helt visst måste kosta så mycket för en man i hans ställning. Det finnes i Kina många sådana män, som visserligen uti sina hjärtan hylla kristendomen men dock stå på afstånd. En mera ypperlig tid än denna kan väl ej erbjudas dessa tviflande att träda fram ur sina gömställen, då allt talar så lofvande för Guds församling i Kina. Glädjande nyheter nå oss från, snart sagdt, alla delar af detta väldiga rike, om verkliga väckelser, om törstande själars rop efter lifvets vatten, ja, om att dörrar för evangelii budbärare stå öppna öfverallt.

En söndagsmorgon uti vårt kapell här skulle visa eder Kinas närvarande ställning — en skara, som till sista plats fyller det rymliga kapellet, lyssnar med ifver till evangelii förkunnelse; hela eftermiddagarna strömma ifriga sökare till för att höra Guds ord, som förkunnas där dagligen. Detta talar ett mäktigt språk, särskildt till eder, kära missionsvänner, för att påminna eder om eder ansvarighet inför Gud. Med edra böner arbeten med oss här ute! Bedjen! Herren skall svara.

Studierna med språket ha' gått framåt, och, om jag får stanna här ett par månader till, hoppas jag ha tagit min första examen. Med glädje vill jag dock hälsa uppbrottsstunden, när så Herren behagar sända mig upp till fältet i norr, ty jag känner mig ännu såsom en flykting.

Af »Sinims Land» för febr. ser jag, att några af de våra komma hit ut, kanske jag får fara med dem upp till fältet? Tack för »Sinims Land». Jag blef så öfvermåttan glad att få veta något från hemlandet. Jag har inte hört något från Sverige, sedan jag lämnade Genua.

Med många hälsningar.

I Mästarens tjänst

E. Ossian Beinhoff.

T'ong-cheo-fu den 15 mars 1902.

Käre bröder i kommittén!

»Allt kött är såsom gräs och all dess härlighet såsom blomster på gräs; gräset vissnade och blomstret föll af, men Herrens ord förblifver evinnerligen.»

Bröderna Hahne, Blom och jag anlände till Üin-ch'eng den 24 januari efter en mycket behaglig resa tvärs igenom Honan. Vi hade hela vägen eskort af soldater, och mandarinerna på alla platser gåfvo oss ett vänligt mottagande. I Üin-ch'eng stannade jag sedermera omkring en månad. Fjorton dagar efter vår framkomst inträffade det kinesiska nyåret, och vid den tiden är det lämpligast att vara i stillhet på stationerna.

Det gångna året med alla dess förföljelser, dess hungersnöd och andra svårigheter har varit mycket pröfvande för församlingarna här i Shansi. Trots mycken skröplighet har Herren dock hjälpt igenom. Vi behöfva likväl i fortsättningen mycket allvar i arbetet, mycket bön och ett utgifvande lif.

Med broder Hahne gjorde jag en söndag ett besök på vår station i I-shï. För närvarande eftersågs den af broder Linders evangelist Ch'iao. Vid tiden för vår flykt, sommaren 1900 blef stationen alldeles öfvergifven: hyresvärden allena tog tillsyn öfver husen; följden blef, att en massa saker blefvo bortstulna. Församlingsmedlemmarna hafva dock stått fasta. I januari öfvertog Ch'iao tillsynen öfver stationen, och en del saker hafva småningom kommit till rätta. Vid vårt besök gjorde vi inventarieförteckning att skicka till Hugo. Gudstjänsterna hafva varit troget besökta af församlingsmedlemmarna. När man reser omkring på stationerna och ser allt arbete, som väntar på att blifva utfördt, så suckar man i hjärtat: o, att bröderna vore här! Jag har just i dag fått bref, att bröderna Linder och Bergling kanske komma till våren. Ja, tack och lof för hvarje arbetare, som kommer till sånings- och skördearbetet. Våra kinesiska bröders tro och hängifvenhet är mycket att vara tacksam öfver, men de behöfva ledning och undervisning.

En tid efter mitt besök i I-shï reste jag till Hai-cheo för att hälsa på Tjäder. I Hai-cheo-distriktet är arbetet i full fart, och det råder lif och rörelse litet hvar stans. Jag vet ej riktigt, huru många utstationer broder Tjäder har, men de äro ej så få. Själf reser han mycket för att värma och leda sina evangelister.

I slutet af februari reste jag från Üin-ch'eng för att besöka Han-ch'eng. Egentligen borde någon af de mer erfarna bröderna hafva rest, men de voro hvar och en på sitt håll bundna af sitt arbete. Jag förmodar broder Tjäder har skrifvit om sina resor förra året; han besökte då samtliga stationer samt tog reda på förhållandena. Emellertid lämnade jag Üin-ch'eng den 26 februari samt reste först till Hotsin, vår närmaste engelska grannstation.

Vid förföljelsernas utbrott blefvo sex engelska missionärer dödade strax utanför staden, då de försökte att fly öfver gränsen till Shensi. Jag kände det så allvarsamt att beträda platsen, där våra bröder och systrar fått lida martyrdöden. Jag var ju själf vid den tiden blott några mil från Hotsin: på vår station i Han-ch'eng, men Herren skonade oss alla i sin nåd. En ny broder har upptagit arbetet i Hotsin sedan jultiden, jag fann honom emellertid sjuk i tyfus; sedan 14 dagar låg han till sängs och mesta tiden i yrsel. Jag kom därför i rättan tid för att hjälpa till med att sköta honom. Efter en fyra à fem dagar var krisen genomgången, och han blef bättre, så att jag kunde fortsätta min resa till Han-ch'eng. De svåraste förföljelserna mot de infödda kristna hafva ej sträckt sig så långt som till Hotsin, ehuru församlingen äfven där lidit af allehanda öfvergrepp. Församlingsmedlemmarna hafva dock hållit ut i tålamod och tro.

I början af mars reste jag från Hotsin öfver Gula floden till Hanch'eng. Där mötte mig de gamla vännerna, och det kändes så godt att återse hvarandra. Under det gångna året hafva nog förhållandena i Hanch'eng liksom annorstädes ej varit de bästa. Evangelisten Chi är en snäll man men något svag till karaktären samt jämförelsevis ung kristen. Församlingen är mycket liten. I allmänhet hafva evangelisterna ej visat så stor förmåga att leda arbetet under vår frånvaro. Emellertid tyckes han hafva ett uppriktigt hjärta, och under mitt besök hade vi roliga dagar tillsammans. På söndagen var kapellet fullt af folk, de flesta gamla vänner, och vi bedja och tro, att det skall blifva välsignelse i arbetet.

Från Hanch'eng reste jag till T'ong-cheo-fu. Det har varit lång torka under vintern, men sista veckan i februari gick ett starkt oväder med regn och snö fram öfver hela norra Kina. Jorden blef ordentligt genomregnad, så att utsikterna till skörd äro goda; sädesprisen äro dock fortfarande höga. I T'ong-cheo-fu träffade jag Fredrika Hallin och norska system Hundere, hvilka äro placerade där. De tyckas trifvas godt samt hafva kommit in i sitt skolarbete och arbete bland kvinnorna. Stationen med alla våra saker har blifvit bevarad. Evangelisten Kao är en mycket gudfruktig och snäll man; Herren har gifvit honom mycken nåd, och han skall bevara honom och verka genom honom i fortsättningen. Jag har hört om en väckelse i en stad söder om T'ong-cheo-fu, där en af våra kristna, en allvarlig och nitisk man, har sitt hem. Stora skaror komma och lyssna till ordet, och många äro mycket påverkade af Gud. Platsens namn är Hua-cheo. Hvarje lifsyttring från Gud i människornas hjärtan gifver sådan orsak till tack och lof samt bön, att Guds ord må hafva fortsatt framgång. T'ong-cheo har två utstationer. Förhållandet vid den ena, Uei-nan, är ej det bästa. En af dess församlingsmedlemmar är en rik man, och hans hjärta och sinne är så mycket vändt till det jordiska. Hans eget kristliga lif blir därför förlamadt och hotar kanske att dö ut, och så blir han ett stort hinder för hela Guds rike i den trakten. Skadan blir så mycket svårare, som han är en man med ett visst inflytande. Det kanske vore bättre att skilja en sådan helt från församlingen, emellertid är han ingen afgudadyrkare eller i den meningen en ovärdig församlingsmedlem. Herren skall dock leda i allt. Från den andra utstationen har jag ej så många underrättelser, men dess ledande man tyckes fortfarande vilja söka Herren.

Vi hafva nog mycket att se af Guds kraft och härlighet i att kunna bevara sina barn trots mycken skröplighet, och vi få tro, att Herren skall låta oss se sina gärningar i fortsättningen.

Jag bereder mig nu att resa öfver till Honan-distriktet för att slå mig ned i Hsing-an-hsien, den station, där Emma Andersson, S. Engström och M. Pettersson voro på förut. Det bestämdes åtminstone så i Üin-ch'eng.

Jag sänder många hjärtliga hälsningar hem. Vårt

hjärta vare ej oroligt, låtom oss tro på Gud och på Herren Jesus. Han allena leder oss rätt framåt, och han leder säkert utan att taga miste. Herrens ord förblifver evinnerligen.

Eder ringa broder i Herren
G. A. Stålhammar.

* * *

Ångaren Prinz Regent Luitpold den 7 april 1902.

(Ur enskildt bref).

»*Allt hitintills har Herren hulpit.*»

I afton komma vi till Port Said, hvarifrån jag hoppas sända denna hälsning. I Malmö hade vi det mycket kärt bland vännerna. Mina var först på Sofiahemmet, men sedan bodde hon hos Nannas syster, Berglings bodde hos kap. Ramsten. Ebba och jag voro i Kjeflinge och kommo åter till Malmö Långfredagen på f. m. Bergling predikade i Betelkapellet, och efteråt sade vi systrar ett afskedsord. På aftonen kl. 6 reste vi med färjan öfver till Köpenhamn. Många vänner hade samlats för att säga oss ett sista farväl. Vi hade en lugn öfverfart till Kiel. Järnvägsresan mellan Köpenhamn och Korsör var litet besvärlig. Vi kommo i sista minuten till stationen till följd af att omnibussen, som skulle föra oss och våra saker från bryggan dit, dröjde; så hade vi en mängd saker att stufva in i vår kupé, så vi knappast kunde få plats själfva. Dagny och Mina sutto med sina små i en rök-kupé, jag fick stå nästan hela tiden, likaså Agnes. Danskarne voro förargade på oss och våra många saker. Det är nog på alla vis bättre att ej vara så många i sällskap, när man reser öfver kontinenten. Från Kiel till Basel reste vi i ett sträck, utom fyra timmars uppehåll i Hamburg. En fröken, tillhörande K. I. M. där, mötte oss vid stationen och förde oss omkring i staden. Hon var schweiziska men talade god svenska. K. I. M. i Hamburg höll just på att flytta. De hafva fått en gård på landet till skänks, dit de nu flytta. De ämna också där inrätta ett hvilohem för missionärer och andra, som behöfva stillhet och hvila. Vi anlände till Basel påskdagsmorgon kl. mellan 5 och 6. Där skildes vi åt på ett par dagar. Ebba och jag reste ned till Schweiz till Ebbas syster, som bor helt nära Neuchàtel. Där hade vi ett par ljufliga dagar, påsk- och annandagen. Kl. 8 e. m. sistnämnda dag lämnade vi Neuchàtel och sammanträffade fram emot midnatt med de öfriga syskonen, som tillbringat påskdagarne i Basel. Då vi måndag morgon (1 april) framkommo till Genua, hade vår ångare redan anländt, hvarför vi sökte så fort sig göra lät att komma ombord. Senare på aftonen gingo några af oss i land för att göra några uppköp. — Däckstolar fingo somliga af oss i Genua, andra i Neapel, men de voro ej så bra, som dem I haden köpt i Stockholm. Jag ville därför råda de syskon, som behöfva stolar, att köpa dem i Stockholm.

Den 9 april. Mitt bref blef ej, såsom jag ämnade afsändt från Port Said. Jag får nu sända det från Aden.

Vår resa har hitintills gått utmärkt bra. Visserligen voro vi trötta efter järnvägsresan och barnen till följd däraf kinkiga, men det blef ju bättre, sedan vi kommit oss i ordning på båten. Jag tror dock, att vi alla voro belåtna med resplanen öfver Kontinenten. På Medelhafvet hade vi det svalt och skönt, endast en dags storm, då vi litet hvar hade känning af sjösjukan. Genom Suezkanalen hade vi rätt varmt. Vi äro nu på Röda hafvet och hafva det varmt men ej hett. Vi äro alla krya och vid godt mod. Herren är stor i nåd och trofasthet mot oss. »Han låter oss hvila på gröna ängar och förer oss till lugna vatten.» Han omgifver oss på alla sidor med nåd. God är han, och godt gör han, och för hans trofasthet finnes ingen gräns.

Mr och Mrs Gibb äro de enda K. I. M. missionärer med ombord. Vi tillsammans med dem och tre K. I. M. missionärer samlas hvarje morgon kl. 10 till bön och bibelläsning. De flesta passagerarne äro tyskar och, som det synes, sorglösa världsmänniskor, som söka »fördrifva tiden», så godt de kunna. Under söndagsgudstjänsten, som leddes af en af de eng. pastorerna, sutto de på däck och spelade kort. Fem katolska präster äro äfven på väg till Kina. De dricka och spela kort likt de öfriga. I början voro vi ej så nöjda med anordningarne här på den tyska båten, men det har nu blifvit mycket bättre, både hvad mat och uppassning beträffar. Allt är nu så bra, som man någonsin kan önska sig. — Mina och Agnes dela hytt, och så göra Ebba och jag. I Port Said köpte vi en eng. tidning och sågo däri, att det varit uppror i Ch'ih-li. Jag undrar, huru mycket af allt detta är sanning. Det är dock under allt så tryggt att gå i Herrens namn och i hans kraft. »Är Gud för oss, hvem kan då vara emot oss?» Det är nog ock så, som den eng. tidningen tillade, att notisen är öfverdrifven och kanske icke ens en fjärdedel däraf sanning. »Blifven starka i Herren och i hans starkhets makt» är uppmaningen till oss. »I stillhet och förtröstan skall eder styrka vara.» Nu farväl. Hälsa alla syskonen på hemmet och andra, som träffas.

»En dag i sänder» skall min nåd dig mäktigt öfverskygga. I mina boningar du får ett säkert näste bygga. Jag större är än sorg och brist. Min hjälp är ljuf, mitt rådslut visst. Allt till det bästa länder, hvad jag i kärlek sänder.»

I Jesus förenade
Anna Janzon.

* * *

Haicheo den 24 mars 1902.

Käre missionsvänner!

»*Den som törstar, han komme, och den som vill, han tage lifvets vatten för intet.*» Upp. 22: 17.

Fick i går, söndag, frambära detta budskap till de *kära* kvinnorna. De synas mig sjufaldt kärare nu, sedan vi till en tid — en tid af beprövelse och djup nöd — varit skilda åt. Jag gläds, att Herren sett till sin tjänarinnas ringhet och åter sändt mig åstad att förkunna lif och frid för de arma i dödens ängd. O, jag gläds, att mina fötter än en gång stå på detta rum! Herre, dig vare tack och lof!

Själfva julafton i fjol anlände vi hit. Hvar och en vet, hur det känns att få komma hem till julen. Det var redan sent, då vi hunno fram, och inga yttre förberedelser till högtidsfirande kunde komma i fråga. En ren duk

breddes på bordet, och ett par ljus tändes och ställdes på midten, det var allt. Efter en enkel aftonmåltid spelade och sjöngo vi: »När juldagsmorgon glimmar» — Karl kunde den lilla sången —, läste julevangeliet och hade en tacksägelsestund inför Guds ansikte. Våra tankar ilade ock till de kära i fosterlandet. De firade ju också jul. Nästa morgon hade vi julotta i kapellet, då ett trettiotal vänner voro samlade. Var det väl möjligt, att vi åter sågo hvarandras ansikten? Från våldsverkarens hand och hungerdödens kval hade Herren underligen räddat de sina. »Andra må prisa vagnar och hästar, men vi prisa Herrens, vår Guds, namn.» Ps. 20: 8. De första veckorna på vår station voro rätt sträfsamma, innan allting blef ordnadt. Och så kom det kinesiska nyåret med alla sina bestyr. Men Herren har gifvit nåd och kraft för hvarje dag. Min svåra hufvudvärk är nu nästan borta. Jag har i Jesu namn fått börja en bibelklass för kvinnor, som ligger mig särdeles ömt om hjärtat. Systrar, glömmen ej att bedja om välsignelse för medlemmarna! Bedjen, att *hvarenda en* må bli frälst och få arfslott bland de helgade i Kristus Jesus. Vi samlas på onsdagsförmiddagarna. Just nu ha vi — min tjänarinna och jag — kommit hem från ett par husbesök. Hvilken fattigdom och brist som mötte oss, i synnerhet på första stället. Men Herren synes verka på hjärtana där, och då är det mesta vunnet, när *största* nöden blir afhjälpt. Vi träffade också flera af de troende kvinnorna, och jag blef riktigt vederkvickt af deras umgänge.

Om Gud vill, skola vi ha missionsmöte här i Hai-cheo den 13 april, i P'u-cheo den 20 och i Mei-ti-kiai den 27, allt i samma månad. Vännerna skola nu för första gången själfva bekosta utgifterna för dessa möten. Herren gifve dem beredvilliga hjärtan! Och må en mäktig andens susning bli förnimbar ibland oss! Är det så Herrens vilja, ämna jag och lille Karl följa med till P'ucheo, omkring 6 sv. mil härifrån. Kvinnorna där äro i stort behof af vägledning och hjälp, och det skulle vara kärt, om jag på något sätt kunde bistå dem genom Guds nåd. Till sommaren ha vi funderat på att bosätta oss i P'u-cheo-distriktet, högt uppe bland bergen, d. v. s. blott för en cirka tre månader under den hetaste tiden, på det vi skulle komma i tillfälle att undervisa de kristna och de af kristendomen påverkade i byarna rundtomkring. Vi behöfva i alla fall fara till någon bergstrakt för att få svalka. I tröttnen väl ej, om jag äfven härvidlag begär eder förbön? Bedjen, att Guds vilja må bli spord och gjord!

För några veckor sedan såg det bekymmersamt ut till följd af den ihållande torkan. Hög och låg bönföll om regn, de flesta hos gudar, som ej kunna hjälpa. *Vår själ* bidade efter *Herren*, och han lät oss icke komma på skam. Han betäckte himmelen med skyar och gaf regn och snö. *Lofsång höfves oss.* För närvarande ser hvetet rätt lofvande ut häromkring. Men längre norrut lär det vara förtorkadt.

Här är vår och sol, törnrosbuskarne på vår gård ha skjutit nya blad, svalorna kvittra och turturdufvan låter höra sin röst. Vi äro alla friska och vid godt mod. Sorg och missräkningar ha visserligen ej uteblifvit, då ju en och annan af de troende fallit i djäfvulens snara, men Gud är mäktig att upprätta dem igen. Folket är vänligt, och rätt många komma för att höra Guds ord. — Till sist ber jag att å egna, min mans och lille Karls vägnar få säga ett *hjärtligt tack* för julklapparne, I hafven sändt oss. De voro alla i godt behåll. Vi fingo dem den 26 januari detta år. Herren välsigne hvarje gifvare! Kära hälsningar.

Eder i Andens kärlek förenade
Hilma Tjäder.

Våra föddes afdelning.

Tid efter annan anlända bref från våra medarbetare bland de kristna ute i Kina, och tro vi oss göra våra läsare en tjänst genom att meddela något ur desamma.

»Den okunnige *Shih Tsu-tang* skrifver bland annat så här:

Mina vördade lärare, herr och fru Berg, tillönskas frid och hälsa. Måtte den nåderika Herren Jesus rikligen välsigna eder gemensamt med sin frid!

I den 10:de månaden emottog jag edra bref jämte fotografi. Jag får på det allra hjärtligaste tacka eder för eder kärlek. Jag tänker så ofta på den kärlek, ni bevisat mig, och, då jag nu emottog edra bref och fotografi, blef jag öfvermåttan glad. Jag erfor ock sanningen af bibelns ord: »Om I hafven tro — hvad helst I bedjen om, det skall vederfaras eder, ty den, som beder, han får, den, som söker, han finner, och för den, som klappar, varder upplåtet.»

Sedan förlidet år har eder okunnige broder i sanning emottagit mycken nåd från Gud. Då vi minst förmodade det, kom Herren med sin nåd och hjälpte oss, så att vi ej tillfyllest kunna tacka honom. Vi hoppas, att I snart måtten kunna komma tillbaka till T'ong-cheo-fu och tillsammans med oss arbeta och tjäna Herren. Detta är vår innerliga önskan. Måtte Herren leda edra steg, så att vi med ett hjärta tillsammans må tjäna vår allsmäktige Herre. Jag beder eder, att I ej upphören bedja för mig, att Jesus måtte mer och mer upplysa mitt okunniga hjärta och styrka mig, så att jag ej vacklar och blir ett föremål för djäfvulens förvillelser. För tillfället är fröknarna Hallin och Hundere här. Jag beder till Gud, att han måtte bevara mina innerligt älskade vänner »Ngan-oai» och T'ai-p'ing» (Henrik och Waldemar) i frid och gifva dem lycka! —

»Den dyrt återlösta kvinnliga församlingsmedlemmen Li» skrifver:

»Ehuru vi äro vidt åtskilda och ej kunna se hvarandra, äro våra hjärtan dock på ett ställe. Morgon och afton tänka vi på eder i våra böner, ihågkommande aposteln Pauli ord: »Men vi bedja eder, mina bröder, att kännas vid dem, som arbeta bland eder och äro edra föreståndare i Herren och förmana eder, och att hålla dem synnerligen kära för deras arbetes skull.» 1 Tess. 5: 12, 13. Vi hafva sport, att ni uppnått edert hemland i frid. Sedan ni rest, blef det mycket svårt för oss, men af alla bröderna och systrarna i T'ong-cheo-fu har ingen gått förlorad. Då ni emottager detta bref, kan ni därför »lössläppa edra hjärtan», vara lugna, men upphör därför ej att bedja för oss! Vi bedja hvarje dag inför den treenige Gudens ansikte: »Herre! Bevara våra älskade lärare, herr och fru Berg, fröken Eriksson och lille »Ngan-

oaï' och T'ai-p'ing». Må de snart komma tillbaka och undervisa oss! Bortkasta oss ej som fader och moderlösa barn! Alla de troende tänka på eder godhet och kärlek, och, om vi ihågkomma, hvad ni i Jesu namn undervisat oss, så skola vi alla en gång till sist samlas på en gemensam plats och åtnjuta fröjd utan ände.

Här i Kina är folkets hjärta ännu hårdt som stål. De älska ej den sanne Guden, vilja ej höra, då vi förmana dem, och tillbedja fortfarande sina afgudar. Men vi få ej se på vågorna utan hålla på att i kärlek förmana och undervisa.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Kinesiskt sorgekväde öfver martyrerna.

Till åminnelse af de utländska missionärerna och kinesiska kristna, som under förföljelserna 1900 i provinsen Shansi offrade sina lif för Kristus, författade kinesiska ämbetsmän flera elegier (sorgekväden), hvilka af verkställande distrikt-mandarinen upplästes vid martyrernas grafvar, då i sept. 1901 en högtidlig begrafningsceremoni hölls utanför Tayen-fu, såsom »Sinims Land» för sistl. år redan berättat. Bland dessa minneskväden var också ett skrifvet till minne af missionär Duncan Kay och hans hustru, hvilka, tillhörande Kina Inlandsmissionen, arbetade på stationen K'üh-wu, ej långt från vårt arbetsfält. Då detsamma är af stort intresse, därför att det utgått från en kinesisk myndighet, meddela vi här en öfversättning af detsamma:

»Pastor Kay och hans hustru
varkunnade sig öfver oss, kineser,
nedsjunkna i syndens afgrund,
tjänande djäfvulen, lydande hans vilja,
och finnande glädje i allt, som var ondt,
aldrig görande något godt.
Vi voro ur stånd att undfly helvetets straff,
där elden icke släckes och det ondas mask icke dör.
Sända af Gud kommo pastorn och hans hustru
med stor fara hit öfver hafvet,
de fäste ringa vikt vid sina lif,
de begärde icke penningar,
de kommo till vårt land
att predika evangelium,
fjärran och när; Och af dem
öppnades gudstjänstlokaler, förkunnades frälsning,
för män och kvinnor, ty ifrigt önskade de,
att hvar och en ville följa dem till himlen.
I K'üh-wu öppnade de en sal,
där under mer än 10 år
de utlade skrifterna och vårdade Herrens får.
De öppnade fria skolor, lärde gossar och flickor
och fostrade skickliga män till pelare i församlingen,
pastorn vägledde bröder, som predikade vägen (läran)
i städer och byar, med iver frälsande människor
från djäfvulens snaror.»

Allmän klagan.

»Pastorerna Kay och Peat samt dessa två kvinnor
(Fröknarna Dobson och Hurn)
Voro både visa och bildade, ödmjuka och barmhärtiga.
Sända af Herren, kommo de alla vid mogen ålder,
för att till mångas frälsning fortsätta evangelii verk.
Alla dessa, pastorerna och deras hustrur,
de infödda evangelisterna och de två kvinnorna
voro värdiga att kallas fullkomliga i godhet.
De hade vittnesbördet om ett godt samvete,
och inför himmelen voro de otadeliga.
Boxarne — hänsynslösa och förtryckande —
orättvist sårade och dödade dem.
En grafplats är omsorgsfullt vald
i K'üh-wus konungarike.
Främlingar och kineser äro nu i frid,
folket och församlingens medlemmar
stå i godt förhållande till hvarandra.

* * *

Huru hade icke dessa, som mänskor och gudar älskade,
förtjänt att få långt lif och sällhet!
Att alla välsignelser fått sin bostad hos dem,
ja, att ett lif utan gräns varit deras,
Men, o ve, här ligga vi ödmjukt i stoftet,
ack, att de kunde nedstiga och se det!»

Framtidsutsikter för missionen i Kina.

Af *Griffith John.* *

Vid en återblick på det gångna året fylldes mitt hjärta af den djupaste tacksamhet mot Gud för all den nåd och all den barmhärtighet, hvarmed han har krönt årets månader och dagar. Orsakerna till tacksamhet äro många. Utrymmet tillåter mig dock att nämna endast några få.

1) *Fredens återställande och hofvets återkomst till Peking.*

Den 7 sept. undertecknades fredsfördrag mellan Kina och de utländska makterna, och den 7 jan., jämt 4 månader därefter, återvände kejsaren och änkekejsarinnan samt hela hofvet till Peking. Vid denna tid förra året fanns det ej många bland oss, som vågade hoppas, att fred och lugn så snart skulle återställas i »Midtens rike». Dock voro några få af oss mera förhoppningsfulla och sågo sakernas ställning i en ljusare dager men blefvo också därför ansedda såsom öfverspända och alltför sangviniska. Men i dag kunna vi fröjdas öfver det faktum, att optimisterna visade sig vara de sanna siarna, och att deras förhoppningar ej kommo på skam.

2) *De kejserliga påbuden angående förbättring af undervisningsväsendet.*

Trenne sådana påbud af vikt utfärdades förra året. Det första utkom den 29 aug. och innehöll befallning att

* Dr. Griffith John är en af Kinas äldste och mest framstående missionärer. Han ankom till Kina 1855.

i examensfordringarna afskaffa den hittills gällande förordningen för afhandlingar i kinesisk moralfilosofi och i stället införa afhandlingar öfver moderna ämnen och i västerländsk statskunskap. Detta bortskaffande af afhandlingen i moralfilosofi kommer att blifva af den största betydelse för hela undervisningsväsendet i Kina och för kinesernas intellektuella utveckling. Det andra påbudet utfärdades den 13 sept. Innehållet af detta var, att rikets alla högre läroverk skulle ombildas till undervisningsanstalter för västerländsk utbildning. Detta påbud säger tillika, att hvarje distrikt bör äga en förberedande skola, hvarje prefektur ett högre allm. läroverk, och i provinsernas hufvudstäder böra högskolor upprättas. Detta påbjudes, på det att såväl västerländsk som kinesisk lärdom måtte inhämtas. Den tredje proklamationen, som utfärdades den 17 sept., innehöll en befallning till vicekonungarna och guvernörerna att sända begåfvade unge män utomlands för att där studera den gren af västerländsk vetenskap, hvaråt deras håg och anlag ligga, att de en gång i framtiden, då de återvända till Kina, må blifva i stånd att verka för statens bästa och för rikets utveckling.

Dessa proklamationer äro i sanning anmärkningsvärda.

Den moralfilosofiska afhandlingen, som utmärkte sig endast genom sitt torra, uppskrufvade språk, är nu borta, och en början har gjorts till att införa nya, tidsenliga skolor. En gång i framtiden skall Kina varda rikt på skolor och universitet efter västerländskt mönster. I allt detta skönjer jag tvenne goda tecken. För det första äro alla dessa förändringar ett tecken till, att Kina ej längre är tillfredsställdt med sitt eget tillstånd. Kinas förfärliga självbelåtenhet har i det förflutna varit det största hindret för allt verkligt framåtskridande. Och detta ej endast inom politikens område utan äfven med hänsyn till samhällsväsendet, undervisningsväsendet och religionen.

Låt mig få gifva ett exempel härpå. På väg från Canton till Calcutta tillfrågades vice-konungen Y'eh, hvarför han hyste så ringa intresse för underrättelser från världens olika delar. Hans svar lydde: »Hvarför skulle den man, som inhämtat de tretton klassikernas lärdom, åstunda att få del af det, som tilldrager sig i världen. Han är redan i besittning af all den lärdom, som är värd att ägas.» Där kunnen I se det förflutnas Kina. Hvarje ämbetsman och hvarje lärd skulle för omkring 50 år sedan gifvit samma svar. Men så förblindadt är ej nutidens Kina. Nu är det tvärtom missbelåtet med sitt tillstånd, och detta är i sanning ett godt tecken.

Det andra goda tecknet till verkligt framåtskridande är, att Kina börjar sträfva att arbeta sig upp till jämnhöjd med andra makter. Ända hittills har Kina spjärnat mot allt utländskt, och detta till sin egen skada. Men nu har det kommit till insikt om att det är svårt att längre spjärna emot udden, och nu söker det med allvar att foga sig efter de nya tiderna och att i allt lämpa sig efter dem.

En organisations tillvaro beror på den nivå, den intager i förhållande till andra organisationer, och i fråga om en nation är förhållandet detsamma. Om Kina därför lyckas i sina försök att foga sig efter den nya tidens kraf, så skall riket bestå, hvarom icke måste det gå under, och dess slut blifver då att delas mellan makterna. Därför är det min innerliga bön, att Kina verkligen må gå framåt och därigenom blifva i stånd att bevara sitt oberoende och erhålla en hög och inflytelserik plats bland världsmakterna.

Och vi missionärer böra i sanning glädja oss öfver förändringarna i undervisningsväsendet och göra allt, för att missionen skall kunna draga den rätta fördelen utaf dem. Låt missionerna se till, att deras undervisningsanstalter uppfylla alla skäliga anspråk. I statens skolor kommer den konfucianska andan att råda; låt därför våra skolor stå på en sant kristlig grund, kristlig i detta ordets egentliga bemärkelse. Hvad denna sak angår, borde ej den minsta eftergift få komma i fråga.

3) *Missionsarbetets framgång och utveckling i Central-Kina.*

I provinsen Hupeh arbetar London-missionssällskapet (London Missionary Society) i 13 distrikt, och i alla dessa har arbetet rönt verklig framgång under det sista året, ja, på somliga ställen har arbetet gått framåt på det mest förunderliga sätt. Och i sanning underbar har arbetets utveckling i Hunan varit, då vi besinna, att denna provins varit känd som den mest främlings- och kristendomsfientliga provinsen i hela Kina.

I maj förra året kunde jag för första gången meddela, att Hunan stod öppet för missionsarbete. Nu har jag åter nyligen besökt Hunan och kan nu med ännu större eftertryck säga detsamma. Det är öppet för alla kristna arbetare, för predikanter och bokspridare, för evangelister och läkare, för män och kvinnor. Mellan 20 och 30 utländska missionärer arbeta nu i Hunan. Kvinnliga missionärer vistas i Yochou, Siangtan, Changteh, till och med i Changsha. Och dagligen förkunnas evangelium i dessa städer och i flera andra. Utvecklingen af vårt arbete i södra Hunan är anmärkningsvärd på grund af sin snabbhet och sin stora utsträckning. Vi arbeta där i två prefekturer, 2 underprefekturer och 15 distrikt. Om vi medräkna utstationerna, så hafva vi omkring 35 platser, hvarest de troende komma tillsammans. Vårt arbetsfält gränsar i söder till Kuang-tong, i väster till Kuang-si och i öster till Kiangsi. Endast i södra Hunan har London-missionssällskapet döpt 300, och vi räkna därstädes ej mindre än 5,000 katekumener. Och jag ber att få fästa er uppmärksamhet vid det faktum, att allt detta underbara framåtskridande utaf arbetet måste tillskrifvas evangelistverksamheten, som bedrifvits af *infödda* predikanter och bibelspridare.

Våra missionärer i Yochou skola just flytta till Heng-chou, ty det synes oss vara af större vikt att öfvervaka arbetet därstädes. När de nu flytta till Heng-chou, så är det ej för att där sätta i gång ett nytt arbete utan endast för att öfvervaka, leda och utveckla det arbete, som våra infödda syskon under Guds ledning påbörjat. Hittills hafva vi utländska missionärer gjort föga mer i Hunan än ledt de infödda arbetarna och stärkt deras händer i Herren. Jag kan ej tänka på arbetet i Hunan utan att full af tacksamhet och förundran utbrista: Hvad har ej Herren gjort!

4) *Det stora antalet dop under förra året.*

Endast i samband med vårt missionssällskaps arbete döptes 1250 personer förra året i Central-Kina. Detta är den högsta siffra, vi någonsin uppnått på ett år. Jag

kommer ihåg, då jag ansåg det mycket tillfredsställande, om det årliga antalet döpta uppgick till några tiotal, och då en tillökning af hundra, fyllde mig med den största förundran. Men skola vi nu låta oss nöja med församlingens ofantliga tillväxt år 1901? Nej, utan jag skådar framåt till den tid, då den årliga tillväxten skall mera närma sig 10,000 än 1,000.

5) *Skolverksamheten.*

Denna gren af vårt arbete har aldrig förr varit så blomstrande, som den nu är. Vårt teologiska seminarium, vår normalskola, våra folk- och småskolor, äro alla i bästa skick och skänka oss mycken tillfredsställelse. Jag tackar och välsignar Herren för det teologiska seminariet. Det kommer att i hög grad främja arbetet i Central-Kina. Redan nu kunna vi på det klaraste skönja frukterna af dess välsignelsebringande arbete. På samma gång som jag med hänförelse tänker på vår evangelistverksamhet, så tackar jag Herren innerligt för hvad han tillåtit mig se i samband med vår skolverksamhet och för den stora förmånen att få hafva någon liten, om än aldrig så ringa, del i upprättandet af skolorna.

6) *Sjukhusverksamheten.*

Detta arbete i Central-Kina har aldrig förr varit så fulländadt och så fullt af uppmuntringar, som det nu är. Våra sjukhus, 7 till antalet, voro ovanligt talrikt besökta förra året. Vi behöfva ej nu stanna inför allt det goda, denna verksamhet medfört. Men det är ej endast i medicinsk väg sjukhusen uträttat något godt, utan först och främst hafva de gudomliga sanningarna utsåtts bland de sjuka, och månget armt, sargadt hjärta har inom deras väggar vunnit frid genom kunskapen om Gud i Kristus. Vi äro glada öfver våra sjukhus och öfver våra bröder och systrar, som förestå dem. Vi tacka Herren för dem.

7) *Spridningen af traktater.*

Förra året utdelade vi 964,421 traktater med ett sidantal af tillsammans 7,862,000. Det är ett förunderligt stort antal, om vi besinna, hvilka fruktansvärda tider vi just fingo genomgå förra året. År 1900, upprorsåret, uppgick de utdelade traktaternas sidantal till 3,935,000. Den förökade spridningen förra året visar, att stormen är öfver, och att kineserna åter fattat förtroende till oss.

8) *Våra infödda medarbetare.*

Af hjärtat fröjdas vi öfver våra infödda medhjälpare. Många af dem äro helhjärtade Kristi tjänare. Hvad skulle vi väl taga oss till utan dessa ädla män och kvinnor? Hurudant skulle väl vårt arbete varit dem förutan? Troget och nitiskt hafva de arbetat i provinsen Hunan. Och troget stå de på sin post från årets början till årets slut. Ingen ledighet, inga rekreationsresor. Vi komma och vi resa, men de blifva alltid vid sitt arbete. Ibland finna vi oss gäckade i våra förhoppningar angående dem, men detta borde ingalunda förvåna oss. Förunderligt är det tvärtom, att de svikna förväntningarna äro så få. Från djupet af mitt hjärta tackar jag Herren för denna ädla skara infödda medarbetare. Själf har han kallat dem och upprest dem till att blifva våra medhjälpare i hvarje gren af vårt ärofulla verk, och innerligt beder jag Herren, att deras skara måtte förökas hundrafaldt. Får jag bedja eder, mina läsare, att I förenen eder med mig i denna bön?

9) *Att Kina är mera öppet för evangelium än någonsin förut.*

Vi börja detta året med ljusa framtidsutsikter, aldrig voro de mera hoppgifvande. Ämbetsmännen äro vänligare än förr, och folket är mera tillgängligt. Vi stå inför en underbar rörelse, som troligen kommer att leda till kristendomens fullständiga införande i Kina. Där ligga sådana storartade möjligheter framför oss, sådana tillfällen erbjudas såsom aldrig tillförene. Men de nya tiderna föra ock med sig nya problem, nya svårigheter, nya faror. Bedjen därför Herren, att han må skänka missionärerna all den visdom och nåd, de behöfva i dessa tider. Och på det varmaste uppmanar jag eder att alla bedja för Kina i denna kritiska tid och för den kristna kyrkan därstädes. Bedjen för mig!

Guds trofasthet.

Den australiska grenen af K. I. M. meddelade i december sina vänner i Shanghai följande erfarenhet om Guds trofasthet.

Det nu snart förgångna året har för oss, liksom för många andra missionssällskap, varit sällspordt rikt på trospröfvande omständigheter och händelser. Våra inkomster hafva minskats betydligt, och under flera månaders tid fingo vi dagligen se upp till Gud och anropa honom om att fylla den dagens behof. Så kom då underrättelse från Kina, att Herren ånyo öppnat dörrarna, och att intet hinder fanns för våra missionärers återvändande. Vi hade då 24 arbetare redo att utgå, 9 af dessa skulle ut för första gången. Vi beräknade, att kostnaden för utresorna skulle komma att belöpa sig till mer än £ 600 (omkring 11,000 kr.). Som kassan var tom, tedde sig utsikterna ej särdeles lofvande. Men vi beslöto, att alla skulle få utgå, och förvissade om att detta beslut var från Herren förlitade vi oss på hans löften.

Den första sändningen, som bestod af 12, lämnade Sydny den 19 oktober. Till följd af ett misstag kom en af våra systrar, hvars afresa också var bestämd till den 19, att ej då resa med. Sekreteraren på hennes hemort trodde ej, att hon borde gå åstad, om han ej hade den erforderliga summan inne. Själf hade hon nog penningar att betala resan till Sydny med, och hon stod undrande, huruvida hon skulle gå åstad i tro. Hade hon gjort det, så skulle allt gått bra, ty vi hade tillräckligt med penningar inne äfven för hennes resa. Hon skrifver nu och berättar, hvilken läxa detta varit för henne, och, tillägger hon, att hon en annan gång skall våga gå åstad i tro.

Den andra sändningen var bestämd att afresa från Sydney den 6 december. Vi höllo afskedsmöten för våra syskon, som skulle tillhöra den. Miss Mac Innes tog farväl i Brunswickkyrkan på måndag afton, fast vi ej då hade medel inne för hennes räkning. På torsdagen skulle

ångbåten gå. Torsdagen kom, men ännu kl. $^1/_2$1 på middagen fattades det oss omkring £ 42 (omkr. 756 kr.). En half timme därefter erhöll jag ett bref, innehållande £ 42, 12,6, och, när vi hade betalat alla utgifter, hade vi endast en behållning af 14,9. Åter hade vi fått smaka Herrens trofasthet, och med jublande hjärtan anträdde våra systrar den aftonen sin långa färd.

Tio dagar därefter skulle den sista afdelningen lämna oss. Omständigheter i samband med deras afresa medförde det största trosprofvet, Herren ännu låtit oss genomgå, och den erfarenhet, vi fingo göra, var af en sådan enastående karaktär, att vi skynda gifva eder del af densamma, medan vi ännu hafva den i friskt minne.

Våra syskon i Melbourne måste redan på fredagen anträda sin resa för att i tid framkomma till ångbåten, som skulle lämna Sydny tisdagen den 17 december. Mr Pike's och Mr Barber's biljetter voro redan betalade, och, som vi hade nog penningar för ännu en biljett, köpte vi en sådan äfven för mr Westwood. Vi hoppades erhålla den vanliga rabatten på järnvägsbiljetterna och voro tillika öfvertygade, att Herren skulle före tisdagen sända de behöfliga medlen för mrs Westwoods och barnens resa. Tisdagen kom men blott en liten summa penningar med den. Ett telegram från Brisbane underrättade oss dock om att mr Mac Intyres församling ville betala hans utresa. Båten blef fördröjd två dagar. På onsdagen sammankallade vi hela missionsstyrelsen för att inför Herren framlägga saken i bön. Strax därefter sände en vän in nog medel för Westwoods. Torsdagen kom, men ännu fattades penningar, så vi måste sända ett telegram till Sydney för att tillsäga våra två unga bröder Bird och Webster att invänta nästa ångare. Att säga, att vi voro förbryllade, är att säga för litet, för första gången syntes det oss, som hade Herrens löften svikit. Vi böjde knä inför honom, vi ropade till honom, att han måtte visa oss, hvar misstaget hade gjorts, och orsaken till att vi så missförstått hans vilja, ty vi hade alla känt oss fullt förvissade om att det var Herrens vilja, att alla dessa missionärer skulle resa, och, när vi nu stodo ansikte mot ansikte med det faktum, att två hade måst stanna efter, tycktes oss detta alldeles ofattligt, då vi gått den väg, hans heliga vilja utstakat för oss. Vi ödmjukade oss inför Gud men fingo intet ljus öfver saken, och gåtan syntes oss omöjlig att lösa.

Med den första posten på fredag morgon fingo vi en växel på £ 25 (450 kr.), och vår första tanke var: »Hvarför ej i går, Herre? Nu är det för sent», och så lade vi växeln åsido. Efter frukosten kom den tanken för oss, att det kanske skulle blifva möjligt för våra bröder att upphinna ångbåten i Brisbane, om de fore med järnvägen från Sydney, men, när vi sågo efter i tidtabellen, funno vi, att de skulle ej hinna fram i rätt tid, såvida ej kommissionärerna ville låta båten invänta brödernas ankomst. Vi satte oss i förbindelse med ångbåtsbolaget, och på eftermiddagen fingo vi den glada underrättelsen, att ångbåten ej hade lämnat Sydney förrän kl. 8 den morgonen. Om vi nu endast kunde låta vår unga bröder få veta, att de ännu kunde hinna fatt ångbåten! Tidigare på dagen hade vi afsändt ett förberedande telegram till vår sekreterare i Sydney, och nu telegraferade vi åter till honom, att bröderna skulle med nästa tåg afresa till Brisbane. När vi så höllo på att beräkna kostnaden, fingo vi åter en liten summa penningar, så att endast 6 shilling fattades. Äfven dessa sändes oss snart af en vän.

Vi voro öfvertygade, att Herren ej skulle svika oss, då han nu hade öppnat väg till Kina. Nästa afton fingo vi telegram: »Webster och Bird hunno med tåget, Jesus menade Joh. 14: 14». Naturligtvis gjorde han det, och vi kände oss så obeskrifligt tacksamma, att vi ej ett enda ögonblick hade tviflat på hans ord eller på hans visdom. — Med hjärtan, öfverflödande af tack och lof, började så våra bröder sin jakt efter ångbåten, och efter 28 timmars resa nådde de Brisbane och mötte där de andra syskonen, till hvilka de med sorg i hjärtat hade sagt farväl. Vi kunna just föreställa oss, hvilket tacksägelsemöte de skulle hafva tillsammans, och huru de skulle samfäldt jubla öfver Herren vår Gud, som gjort så stora ting med dem.

»Om I förblifven i mig och mina ord förblifva i eder, allt hvad I viljen, skolen I bedja, och *det skall ske eder.*»

Kristendomens segrar.

Skola vi uppgifva kampen eller låta modet falla? Ej en enda Kristi efterföljare, som vill öfverskåda evangelii stridsfält och se efter, huru långt korsets fana hatågat fram, hvilka segrar som blifvit vunna på en kort tid, endast litet mer än ett århundrade sedan befallningen: »Gå ut i hela världen», slog djupa rötter i en länge slumrande kyrka, behöfver nu mera tänka på att gifva upp kampen eller låta modet falla.

År 1760 förutsade Voltaire, då boende i ett rum i Genéve, Schweiz, skrytsamt, att »före början af 19:e århundradet skulle kristendomen ha försvunnit från jorden». William Carey föddes blott ett år därefter, och nu har den missionsanda, som antände i hans själ ett heligt nit, uppfyllt århundradet med ärorika minnen af hans triumfer. Inom de 85 sista åren ha två hundra millioner exemplar af Guds ord, antingen helbiblar eller delar däraf, blifvit spridda, ett antal 33 gånger så stort som det, som funnits i världen under alla de 33 århundraden, sedan lagen utgafs på Sinai berg. Just samma rum, hvari Voltaire uttalade sin falska profetia, är nu en nederlagsplats för biblar, under det att Kristi evangelium ständigt tillväxer i kraft, i samma mån som det går framåt. Genom Guds oemotståndliga kraft fortfar det att gå segrande framåt, till dess att hela jorden skall glädja sig öfver Herrens frälsning.

För närvarande finnas i Kina, Indien, Japan, Persien, Hindustan, Turkiet, Bulgarien, Afrika, Madagaskar, Grekland och på Stilla hafsöarna omkring 50,000 kristna arbetare, som arbeta troget och träget att förkunna för syndfulla och skuldbelastade människor, att Gud så älskade världen, att han utgaf sin ende Son, på det att hvar och en, som tror på honom, skall få evigt lif. I dessa länder ha folkskaror, högskolor och teologiska seminarier blifvit upprättade, i hvilka kristlig undervisning meddelas mera än en million unga män och kvinnor. Den största kyrka i världen säges finnas på en af Hawaiiöarna, där för knappt 50 år sedan den mest förnedrande vildhet var rådande, och under det sista århundradet har evangelium helt och hållet sopat bort hedendomen från

mer än tre hundra öar i östra och södra Polynesien. Kan någon med dessa fakta för ögonen påstå, att kristendomen förfelat sitt mål, äfven om man med sorg måste bekänna, att stor slummer varit rådande?

Från skilda håll.

Många skola säkerligen förena sig med oss i lof och tack till Gud, att K'ai-feng-Fu, Honans hufvudstad, nu öppnats för evangelisk verksamhet. Mr *Porvell*, tillhörande Kina Inland missionen, har nämligen i början af detta år med myndigheternas fulla samtycke hyrt ett hus därstädes.

* * *

Mr *Stevenson* skrifver från Shanghai: Aftonen den 23 december blefvo vi smärtsamt öfverraskade af ett telegram från Si-an, innehållande den sorgliga underrättelsen om vår käre broders, missionär Söderströms, död.

Han var en af de bröder, som i augusti lämnade Shang-hai med Shansi såsom mål för att där vara behjälplig vid utdelandet af medel till hungersnödens lindrande. Då detta arbete var utfördt, fortsatte Söderström sin resa genom Shensi till Kan-suh, där han svårt insjuknade i Tsing-ning. Af de underrättelser, vi fått, synes det framgå, att mr Harding från Ps'in-cheo antingen var närvande vid vår broders dödsbädd eller också framkom dit, strax sedan han gått hem. Den 18 december ankom ett kinesiskt telegram till Si-an med underrättelsen om herr Söderströms sjukdom och med bön om hjälp. Mr Johnson reste redan följande dag. Regeringens hästar ställdes till hans förfogande, och man hoppades, att han skulle nå Tsing-ning inom 8 dagars tid. Fru Söderström anlände till Si-an den 19, och vid underrättelsen om sin makes sjukdom reste hon genast därifrån för att i bärstol färdas till honom. Ej långt efter det hon lämnat Si-an, ankom dit telegrammet om hennes makes död. Djupt och af hjärtat gående är det deltagande, vi hysa för henne i hennes stora sorg, och vi äro förvissade, att mycken förbön skall uppstiga för henne, att all hugsvalelses Gud må trösta, hugsvala och uppehålla henne.

Vår broder var innerligt älskad och afhållen af alla, som kände honom, och han var en värderad arbetare i Herrens vingård. Det synes oss, som kunde han knappast umbäras i arbetet, men »Guds vägar äro utan vank», och än en gång är det vår lott att blifva stilla och besinna Herrens ord: »Jag är Gud, Jag skall vara hög bland hedningarna, Jag skall vara hög på jorden.»

* * *

Mr *Wupperfeld*, tillhörande China Inland missionen, skrifver från Uan-Hs'ien, i Si-chuan:

»Säkerligen skolen I glädjas med oss öfver att intresset för evangelium dag för dag växer här i Uan-Hs'ien och i de omkringliggande städerna. Många besökande komma från långt aflägsna platser, och det är stor efterfrågan på Guds ord. De bönfalla oss på det innerligaste, att vi skola sända dem lärare, och att gudstjänstlokaler måtte få öppnas i deras distrikt.»

»I november månad var jag ute på en femton dagars missionsresa och besökte då flera städer, däribland Kao-Hsien, där jag uppehöll mig under tre dagars tid. På söndagen den 24 nov. öppnade vi vårt nya kapell därstädes. Mötena voro öfverfulla och mycket välsignade. Huset hvilket hyrts för att begagnas som kapell är en alldeles ny byggnad och hyran uppgår till 26 tls om året. Reparationerna för kapellet och inredningen af detsamma kosta omkring 80,000 cash, och jag kan med glädje omtala, att katekumenerna själfva betalat denna summa. Jag har också träffat en öfverenskommelse med folket här och på två andra stationer, att de själfva skola betala resekostnaderna för dem, som resa dit och predika, och de lofvade att gärna göra så.»

»Den 11 november hade vi vår första konferens i Uan-Hs'ien. Omkring 400—500 människor voro närvarande, och vi hade goda möten. Folket här behöfver mycken undervisning, och vårt hopp är, att Herren skall sända oss flera arbetare. Bedjen för oss!»

* * *

En af våra engelska bröder skrifver från Luh-an, i An-huei: »Jag har helt nyligen hemkommit från Ihuch'en. Den gamla dörrvaktaren på stationen därstädes kan med stor svårighet stafva sig genom ett halft dussin sånger och några kapitel i bibeln, och dock leder han helt modigt gudstjänsten hvarje söndags morgon, och så vidt jag kan förstå, har ingen märkbar förminskning ägt rum i antalet af åhörare, sedan våra bröder Lyon och Urquhart lämnade stationen».

* * *

»Jag har varit på en missionsresa till F-en-chui och besökte äfven flera byar på vägen dit. Jag blef vänligt mottagen i F-en-chui. Jag hade tänkt taga in hos den officer, som har öfversikt öfver trupperna därstädes, men Hsien mandarinen hade tre gånger bedt mig bo i Ia-men, så jag antog nu inbjudningen och var hans gäst under åtta dagars tid. En gång kom vårt samtal att röra sig kring rättegångar. Jag försäkrade honom då, att vi hafva intet att skaffa med dylika saker och bad honom läsa Romarbrefvets trettonde kapitel. Han läste det och var högligen förnöjd därmed. Nästa dag kom han till mig och bad mig, att han skulle få läsa samma kapitel om igen, och, när han hade läst igenom det för andra gången, frågade han, om han fick låna mitt nya testamente, och jag var endast alltför glad och tacksam att få låna honom det. Han behöll det till dagen, innan jag skulle resa, men begärde då att få köpa ett nytt testamente. Jag prisar och tackar Gud för detta tillträde till Ia-men.»

»Många i F-en-shui äro helt och hållet okunniga om evangelium. En gammal man där hade dock rätt stor kunskap om frälsningens väg. Han kom till mig sägande: 'Jag känner till eder lära, och jag tror på den, men jag är slaf under vinet, finnes det då någon hjälp för mig?' Vi sålde många böcker och predikade dagligen på gatorna och i tébodarna.»

J. B. Miller.

* * *

Underrättelse har ingått från Kina, att sir Robert Hart genom kejserligt bref utnämnts till den kinesiske tronföljarens beskyddare. Detta säges vara den största ära, som den kinesiska regeringen någonsin bevisat en utländing. Vi veta ej huruvida detta är blott och bart en titel, eller om sir Robert Hart därigenom skall blifva i stånd att på något sätt öfvervaka tronföljarens framtida uppfostran.

* * *

Brödraförsamlingens mission i Alaska har tre hufvudstationer: Bethel med fyra utstationer, Ugavi med två utstationer och Carmel med tre utstationer. Missionen har 229 kommunikanter. Under år 1900 blefvo 17 personer konfirmerade och 32 förenade sig med församlingarna. I följd af en epidemisk influensa hafva många af infödingarna dött. Af missionens medlemmar hafva flera afgått genom döden. Utom 16 missionärer, finnas elfva infödda biträden samt sju andra manliga och tre kvinnliga biträden.

* * *

Kristendomens utbredning i Indien. Hvart tionde år anordnar indiska regeringen en folkräkning (census), hvarvid uppgifter rörande befolkningens religion äfven meddelas. Folkräkningen i sin helhet är ej ännu känd, ty uppgifter från presidentskapet Bombay och från Barma fattas ännu. Men af hvad redan är kändt, kan man temligen noggrant bestämma tillökningen af den kristna befolkningen i Indien under sista årtiondet. Följande tabell är grundad på den senaste officiella folkräkningen:

Provinser.	Antal kristna 1891.	1901.	Tillökning af kristna räknade i procent.
Paushab	53,900	71,860	33
Nordv. provins'a	59,520	102,470	75
Bengalen	192,500	278,370	45
Assam	16,844	35,970	120
Pres. Madras	1,580,180	1,934,480	20

Tillägges nu den kristna befolkningen i presidentskapet Bombay och Barma, hvarom uppgifter ännu saknas, så kan man med full visshet uppskatta den infödda kristna befolkningen i Indien till minst 2,700,000 och tillsammans med den utländska kristna befolkningen till omkring 3,000,000. I södra Indien räknar man infödda evangeliska kristnas antal till omkring 700,000. Af 1,000 personer äro 26 kristna därstädes.

Lärorikt är äfven att känna, huru förmågan att kunna läsa och skrifva fördelar sig på de olika religionsbekännarne. I presidentskapet Madras kan 1 af 15 kristna läsa och skrifva; bland hinduerna 1 af 132 och bland mohammedanerna 1 af 157. Ännu mera i ögonen fallande är skillnaden bland kvinnokönet. Af 10,000 hindukvinnor kunna 70 läsa och skrifva, af 10,000 mohammedanskor 36, af 10,000 kristna kvinnor 913. Af 20,314 kvinnor i detta presidentskap, som erhållit skolbildning, äro ej mindre än 18,402 kristna.

* * *

Afliden svensk missionär. Från missionsplatsen Ebenezer i Cuano-bergen, det inre Brasilien, öfver 2,000 kilometer från Amazonflodens mynning, har ingått underrättelsen, att John E. Nonnen, hvilken för ungefär två år sedan lämnade Sverige för att deltaga i arbetet för spridande af kristendom och kultur bland Brasiliens indianer, på innevarande års första dag dukat under för klimatfeber.

Den aflidne, en son till den bekante direktören för Degebergs landtbruksskola i Västergötland, Edv. Nonnen, var född 1856. Efter att hafva erhållit en god uppfostran i Skottland och utbildats för landbruket kom John Nonnen öfver till Sverige och genomgick Ultuna landtbruksinstitut. Af natur och uppfostran djupt religiöst anlagd kände han en stark önskan att resa ut som missionär, och slutligen fick han följa denna inre kallelse. I maj månad 1900 begaf han sig, tillsammans med en tysk-amerikan Georg Witte, till Cuano-bergen vid Tacutofloden, och bland en i intellektuellt hänseende synnerligen lågt stående befolkning, som bebodde dessa trakter, grepo de båda sig an med missionsarbete.

Under första året af verksamheten synes klimatet å den ifrågavarande, nästan under eqvatorn belägna platsen hafva varit ganska tillfredsställande. Men så tog Tacutofloden en annan riktning. Från de sumpmarker, som sålunda uppstodo, utbredde sig osunda miasmer, förande med sig elakartade febrar, som spredo sig epidemiskt och synas hafva härjat flere indianbyar. Äfven Nonnen och hans medarbetare angrepos af feber. När deras gode vän senhor Antonio Pereira Bastor fick veta detta, sände denne den 29 dec. en vänligt sinnad höfding med fyra man för att afhämta åtminstone någon af de sjuke till sitt gästfria hem, hvarest de kunde få lämplig omvårdnad. Nonnen, som jämte en italienare var mest illa däran, mottog med glädje och tacksamhet anbudet. Men hjälpen kom för sent, fastän de vänliga infödingarna rödde dag och natt å Tacutofloden för att nå Bastors landtgods med sin dyrbara last. John Nonnen afled nyårsdagen, före framkomsten, och italienaren strax därefter.

Stoftet af den hädangångne hvilar nu i en liten kyrkogård ej långt från senhor Bastors hem bland de indianer, som han så högt älskade, och för hvilka han gaf sitt lif.

* * *

Missionens arbetsfält. I olika delar af världen arbeta för närvarande omkring 18,000 hvita män och kvinnor i missionens och upplysningens tjänst. I Asien finnas 14,300 organiserade kristna församlingar med 1,500,000 (?) församlingsmedlemmar och 3,000,000 människor, som mer eller mindre stå under missionens inflytande. På missionsfälten undervisas en million elever i 18,742 elementar- och byskolor samt 25,539 studerande vid 94 universitet och högskolor. Där finnas mer än 1,000 högre folkskolor, däribland 179 handtverksskolor.

Under missionens ledning stå dessutom 379 hospital, 783 apotek, 247 hem för föräldralösa barn, 100 hem för spetälska, 30 blind- och döfstummeanstalter, 156 asyler för opiumätare och sinnessjuka.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
A. HYLANDER, *kyrkoherde.*
I. LANDGREN, *ingeniör.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN, *missionslärare.*

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Maj månad 1902.

N:o		Kr. Ö.
360.	Missionsvänner i Egeby gm A. S, St. Mellösa	30: —
361.	K. F. U. M:s Yngl. & gossafdelning i Karlskrona	1: 35
362.	C. W., Hackwad	25: —
363.	A. P. d:o	10: —
364.	Glumslöfs arbetsfören. gm A. Å., Helsingborg	10: —
365.	Från onämnd gm L. H., Norrköping	5: —
366.	Å Kinakort gm d:o	4: —
367.	Syster Lotten gm d:o	1: —
368.	En tacksamhetsgärd till Herren för årets manl. nattvardsungdom gm O. E., Vånga	12: 20
369.	G. R.	5: —
370.	Sparbössemedel från onämnd	2: 50
371.	Undersåkers mfg gm J. Å.	50: —
372.	Västra Hargs ungdomsförening gm V. P.	25: —
373.	Herrens tionde till V. Vesters underhåll	200: —
374.	Kollekt i Alingsås gm J. B.	27: 20
375.	d:o i Herrijunga gm d:o	20: —
376.	E. i Hjo gen. d:o	5: —
377.	H. B., Stockholm	5: —
378.	Gm O. T., Lund: Ur systrarnas sparbössa	10: —
379.	»Herrens tionde»	12: —
380.	Sparbössemedel från barnen i söndagsskolan i Brummerska skolan gm E. H.	43: 04
381.	Från lärarne i d:o gm d:o	65: —
382.	H. B., Malmö	10: —
383.	Underhåll för 2:ne bibelkvinnor från Jönköpingstraktens kristl. kvinnoförbund	100: —
384.	Från onämnd, Bottnaryd	1: —
385.	Gm A. G., Karlskrona	3: —
386.	Jkpgs mfg., gm K. P. till de hungrande	10: —
387.	A. S., Östersund	10: —
388.	A. P., Lindesberg	100: —
389.	Onämnd, Gamleby, gm P. T.	2: —
390.	A. T.	10: —
391.	S. J., Bornholm	10: —
392.	N. E., Söderup	5: —
393.	Sparbössemedel från Ingelstorp	15: —
394.	K. F. U. K:s södra filial	3: —
395.	K. H.	12: —
396.	A. P. J., S. Lindkulla, Ramfall	10: —
397.	Alingsås mfgs syfören. till skolfonden	60: —
398.	Gm skioptikonförevisning i Jönköping	99: 62
399.	Ett löfte åt Herren från A., Jönköping	2: —
400.	Ett löfte af A. D. gm S. A. B.	10: —
401.	Halfårsunderhåll för A. Forssberg gm K. M. A.	400: —
	Summa kr.	1,440: 91

Med varmt tack till gifvarne.

Säll den, hvars hjälp Jakobs Gud är, hvars hopp står till Herren, hans Gud, som har skapat himmel och jord, hafvet och hvad däruti är, som håller tro till evig tid.

Utgående missionärer.

Med ångaren **Hamburg,** som afgår den 3 sept. från Genua, afresa, v. G, syskonen *Teodor* och *Sekine Sandberg, Maria Pettersson, Naemi Linder* med 2:ne barn, *J. Bölling* och *Inez Berzelius*, och med ångaren **Kiautschou** (från Genua) den 15 okt., syskonen *August* och *Augusta Berg, Frida Prytz, Anna Eriksson, Sigrid Engström, Jane af Sandeberg* och *Signe Lagergren.*

Jullådorna.

För missionärernas anhöriga och vänner bedja vi härmed få meddela, att sakerna till jullådorna skola vara inlämnade före den 1 augusti, och böra de sändas under adress: Missionshemmet, Sundbyberg.

Jesus lefde icke blott själf ett heligt lif »lämnande oss en föresyn, att vi skulle efterfölja hans fotspår», utan ännu mer — han förser oss med de medel, hvarigenom äfven vi kunna blifva heliga, i det han aftvår vår orenhet i sitt eget dyra blod och utgjuter öfver oss sin Helige Ande, på det att vi skola blitva nya skapelser. Han »har återlöst oss från all orättfärdighet och renat åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om goda gärningar».

Thomas a Kempis.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1902.